

KÁRÁSZ TÍMEA FATIMA

Menekülés az életbe

Kárász Tímea Fatima
Menekülés az életbe

Kárász Tímea Fatima

Menekülés az életbe

Nagykanizsa 2021

A szerző köszöni a sok bátorítást és az anyagi
támogatást

A szöveget gondozta:
Halmos Ildikó

Grafika és borítóterv:
Molnár Miklós

ISBN 978-963-9782-77-8

Kiadja:
Czupi Kiadó
8831 Nagykanizsa, Pityer u. 19.
www.czupi.hu

Előszó

Bár soha ne kellett volna ezeket a sorokat papírra vetnem! Talán szokatlan, ha valaki, akit az a megtiszteltetés ér, hogy írjon előszót egy könyvhöz, ezzel a mondattal kezdi. A könyv befejezése után megérti a Tisztelt Olvasó.

Kárász Tímea Fatima, akinek a gondolatait, sorait most Ön a kezében tartja, és olvassa, nemcsak a munkám révén ismerősom, hanem személyes jó barátság is fűz hozzá sok-sok éve. Sokkolóan hatott rám is amikor kiderült súlyos betegsége. Persze, ha valakihez nagyon kötődünk, megijedünk ugyan, de a lelkünk nem akarja, nem is tudja elfogadni, hogy baj van. Jött az első rosszindulatú daganat, aztán a második, ám az igazán közeli ismerősein kívül a legtöbb ember nem is sejtette, micsoda testi és lelki kínokon vergődik át Timi.

Mert neki szinte a szeme sem rebtent mások előtt. Lehet, hogy előző nap még a kemoterápia okozta kínoktól fetrengett, ám másnap gyönyörűen, vidáman, lehengerlően jelent meg köztünk, vagy éppenséggel állt színpadra. Hihetetlen erő, méltóság, küzdés...

A rengeteg műtét, kezelés után aztán végre fellélegezhettünk, úgy tűnt, talán örökre vége ennek a rémálomnak...

Ragyogott a színpadon, lebilincsel, elvarázsolt mindenkit a közönség soraiban, és szédületes tempót diktált az edzéseken.

Büszke voltam rá, mit voltam, büszke vagyok rá nagyon, talán most a leginkább!

Mert hiába támadta meg szervezetét ez a rettenetes kór harmadszor is, újra küzd, tántoríthatatlanul,

És tudom, hogy nyer...

Halmos Ildikó

Ajánlás

Timit sok éve ismerem. A zene és tánc öröme, szeretete hozott össze bennünket először, akkor ismertem meg ezt a szép, vidám, jólelkű teremtest, aki mellett mindig sistergett a levegő, ragályos volt a jókedve, energiája.

Hosszú évek alatt a közös élmények, tánctréningek, fellépések izgalma, a torockói jógatábor alatt kerültünk egymáshoz egyre közelebb. Aztán a praxisom betege is lett, így háziorvosaként végigkísérhettem a 2014 óta vele történeteket.

Sorra jöttek a naplójában is leírt események, műtétek, kezeléseik, de amikor belibbent a rendelőbe tarka virágos ruháiban, szépen kisminkelve testileg és lelkileg, csak ámultunk az erőn, amivel harcol a betegséggel. Nagyon fontos volt ekkor is számára, hogy adjon: tanítványainak, családjának, barátainak időt, szeretetet, energiát. Mikor szokásos módon megöleltük egymást búcsúzás-kor, én is úgy éreztem, hogy kapok tőle egy kis csomag szeretetet.

Azt, hogy milyen mélységeket élt át a nehéz napokban, most a naplója olvastán éltem át igazán. De azt láthattam, hogyan változott, kapott újra meg újra erőre, hogyan erősödött a hite, és tanult meg egyre inkább nem arra figyelni, ami elvéteztett, hanem hálás lenni azért, ami adatott. Tudja, mik azok a kincsek, amelyeket gyűjtögetni érdemes.

Ajánlom mindenkinek, aki ismeri Timit (Tímeát, Fatit), és annak is, aki nem.

Sorai erőt adhatnak másoknak is nehéz napjaikban, hitet a küzdelemhez.

Hajrá, Timi, előre az Élet felé vezető úton!

Szeretettel és imáimmal:

Tódor Enikő

Indul a napló

10:43. Még mindig csak várok... várok az eredményre és elvesztettem a hitem... a hitem abban, hogy a biopszia jó indulatú elváltozást mutat majd, és a mellemben a csomó „jóindulatú”... Lassan két hete, hogy a doktornő mintát vett a mammográfián, Nagykanizsán. Kedves volt, és velem együtt könnyezett, amikor kint a váróban mondtam neki:

Nem tudom ezt újra végigcsinálni! Elkecsesedtem, nagyon! Belém nyilallt az elmúlt évek rengeteg testi-lelki fájdalma, a szerettem tehetetlen szemlélődése, aggódása. Ez nem történhet meg újra! Őket is én vigasztaltam! Olyan nehéz út van mögöttem, mögöttünk.

2014 februárjában diagnosztizáltak nálam rosszindulatú daganatot a bal mellemben, ekkor indult a kálvária. Rengeteg vizsgálat, labor, mellkas-hasi CT csontizotóp előzte meg a műtétet, melyet Budapesten az Országos Onkológiai Intézetben végeztek először 2014. áprilisában, ekkor a doktor úr kimetszette a daganatot. Sajnos májusban újabb műtét kellett, mivel a nyirokrendszerben is találtak rosszindulatú elváltozást. Akkor azt gondoltam, ezzel vége. Begyógyul a seb és magam mögött hagyom ezt a rémálmot. De nem így történt. Jöttek az utókezelések. Hat alkalommal kemoterápia, három hetente egy, az Inté-

zetben. Nem voltam egyedül, csak így tudtam végigcsinálni. 2014-ben 23 alkalommal utaztunk el a fővárosba, Ő vitt, velem volt minden alkalommal. Így utólag visszagondolva, talán nem voltam elég hálás. Talán nem tudtam eléggé kifejezni, hogy mennyire köszönöm. Friss kapcsolat volt, és ezt a terhet nem lett volna muszáj a nyakába venni, de azt hiszem, megtett mindent, amire csak módja és lehetősége volt. Emlékszem, együtt próbálgattuk az üzletben a parókákat, vajon melyik állna nekem a legjobban. Én igyekeztem nagyon erős lenni. Kezelések alatt is tartottam zumbát, amikor csak erőm bírta, és ének-fellépéseket is vállaltam. Szerettem volna többet vele, mellette lenni, nem csak akkor, amikor kemoterápiára, vagy vizsgálatokra kellett menni, de sajnos Őáltalán anno oly szépnek tartott Nő kopasz lett, keletlen szájszagú és fénytelen...

Azóta az élet elsodorta mellőlem. Most nélküle nézek szembe ezzel az átok kórral...

2015-ben Kaposvár-Toponáron 30 sugárkezelést kaptam... de erről inkább később... most készülődöm, lassan indulnom kell Magyarszerdahelyre, a Zala Megyei Fogyatékosok Rehabilitációs Intézetébe, ahol már várnak a lakók, hastáncolunk, immár 7 éve minden kedden.

15:53. Most értem haza. Óra után még bementem a kórházba, Gajáry bácsi után. Kétoldali tüdőgyulladása van, nagyon aggódom érte. 85 évesen ez nem túl jó hír. Szomszédok vagyunk, és mondhatom, hogy hosszú évek óta igazi barátok.

Ha csak tehetem, együtt ebédelünk és ő mesél nekem. Mesél a múltból, a Hargitáról, az 50-es évekről, a meghurcoltatásról, a szerelmekről. Mesél, és én csak hallgatom, miközben azon tűnődöm, milyen szerencsés vagyok, hogy mindezt hallhatom, s hogy ismerhetem őt! Ma este érte is mondok imát.

Megint pakolás, és irány Letenyére, zumba lesz. Tegnap nagyon jó kis óra volt Bázakerettyén, a csajok nagyon élvezték, és én is. Remélem ma is sokan leszünk és szuper lesz a hangulat. Ilyenkor elfelejtem a bánatomat, kétségbeesést. Látom az emberek arcán az örömet, az önfeledt mozgás örömét, és elviselik, sőt tán szeretik is, ha néha-néha jó nagyokat kurjongatok. Önmagam adom, teljes lényemmel nekik, velük táncolok. Tánc nélkül elképzelhetetlennek tűnik az élet számomra...

*A kép a Zala Megyei Fogytékosok Rehabilitációs Intézetében működő hastánc csoportról
Nagykanizsán készült 2015 májusában*

20:23. Az órán hívott a doktornő, megjött a szövettan eredménye... a daganat rosszindulatú... milyen szörnyű ezt így leírva látni. Már nem vagyok dühös... nem kérdelem, miért pont én? Miért megint? Megtettem, amit az orvosok ajánlottak, mindent betartottam, elfogadtam az összes kezelést, amit csak javasoltak. Azt mondták, ha túlleszek a kemoterápián, a sugárkezelésen, és alkalmazom a hormonterápiát, akkor 81%, hogy NEM újul ki a daganat. Reménykedtem, de sajnos én abba a 19%-ba estem bele. Nem kérdezem, MIÉRT? Nem bántok senkit, nem ártottam soha életben senkinek, tudatosan egészen biztosan nem, s a sors mégis ilyen nagy terhet ró rám. Nem kérdezem az okát, mert erre NINCS VÁLASZ!

Azt mondják, ha Isten nehéz utakra küld minket, erős cipőt ad ránk. Hát, azt hiszem, nekem most egy acélbetétes bakancsra lesz szükségem.

2016. október 19. szerda 20:42

Ránk jár a rúd!

Ma elmentem az eredményemért a mammográfiára. V. doktornő minden kérdésemre igyekezett válaszolni. Kedves kis nő. Azt mondta, ne keseredjek el, és küzdjek! Hát mi mást tehetnék?! Drága anyukám összeomlott teljesen, próbálom vigasztalni, nem túl nagy sikerrel. Édesapám halála is nagyon megviselte a családot, és annak csak 1 hónapja, most meg ez a szarság velem, hát ránk jár a rúd.

Ma is meglátogattam Gajáry bácsit, jobban van hál' Istennek, nagyon jó volt látni. Állítólag ha így javul, hétfőn hazajöhet, ettől a hírtől nagyon virgonc lett!

Sikerült beszélnem a sebésszel, S. doktorral is, aki 2014 áprilisában és májusában az előző műtétet végezte Budapesten, az Országos Onkológiai Intézetben. Kaptam időpontot konzultációra, jövő szerdán reggel 8 órára. Tehát kedden este fel kell mennem Budapestre.

Na, elpakolok holnapra. Délelőtt és délután is lesz zumba Kanizsán. Pihennem kell.

2016. október 22. szombat 10:14

Korcsan

Tegnap este nagyon szép és sikeres fellépésem volt Sandon, szeretett a közönség nagyon. Boldognak kellene lennem, de most valahogy mégsem vagyok az. A mellemben lévő csomóra gondolok, a műtetre. Doktornő szerint nagy valószínűséggel el kell távolítani a mellem. Komoly, nagy műtét a mastectomia. Mi lesz utána? Hogy fogok, tudok ezek után táncolni? Mikor vállalhatok énekfellépést? Mennyi fájdalom, kétely, bizonytalanság! Mennyi szomorúság! Ki fog engem így szeretni? Ki akar majd velem lenni ilyen korcsan?!

Fáj a lelkem, és legszívesebben feladnám az egészet.

Édesapám

Hazamenni, Keresztúron lenni, édesapám halála óta egész más. Most is, ha belépek a bejárati ajtón, édesanyám szeretettel, mosolyogva siet elém. Megölelem, aztán köszönök édesapámnak is, de ő már nem köszön vissza. Benézek a szobájába, csak síri csönd. Azt hittem, az én apám halhatatlan. Fura, de tényleg így éreztem! Erős volt, okos, sokat olvasott és mindig határozott elképzelése volt a világról. Nem sodródott pártok, vélemények között. Kitartott és hitt. Hitt magában, de azt hiszem, legfőképpen Istenben. Szavát mindig állta. Karakán, kemény és kissé idealista volt. Szentül hitt benne, hogy az emberek s a világ jó. Nem volt könnyű élete édesanyámnak mellette. De mégis vele, mellette volt haláláig. Majdnem ötven évig éltek együtt. Ez szinte hihetetlen! Emlékszem hatalmas csatákra, vitákra, tányércsapkodásra, de mégis együtt maradtak. Sokat beszélgetünk anyukámmal a múltról, és tudom, hogy legfőképpen miattunk, az öcsém és értem nem adták fel, ahogy ez mostanság dívik. Édesanyám összetartotta a családot, és teszi ezt a mai napig. Tiszta szívvel szeretem őt és édesapámat is. Hálás vagyok a sorsnak, hogy ilyen emberek a szüleim!

Angyalok – Rita

Hát, csuda meleg az idő ma. Tárva-nyitva az erkélyajtó, ahogy írok. Mintha tavasz lenne. Tegnap Gajáry bácsit hazaengedték a kórházból, ez nagyon jó hír! Boldog volt. Vittem neki enni, beszélgettünk kicsit. Remélem, még sokáig lesz köztünk, imádkozom érte.

Nagyszerű óra volt tegnap Bázakerettyén, a lányok igazán megemberelték magukat, sokan voltunk nagyon jó hangulatban. Rita tegnap is jött velem, mint hosszú hónapok óta mindig. Őt a jó Isten igazi segítőnek sodorta mellém. Minden fellépésemre elkísér. Segít öltözni, vagy vezet, vagy csak biztat, de mindig érzem felém irányuló szeretetét, és ez hatalmas erőt ad nekem. Bár mostanság talán a legjobban az aggodást vélem felfedezni a tekintetében...

Ritával Nagykanizsán, a dödöllefesztiválon

Akkor ma délután irány Budapest!
Holnap reggel „Kékgolyó”!
De előbb még egy kis hastánc óra a sérültjeim-
mel...

2016. október 28. péntek 13:21

Mastectomia

Hát, csak vége ennek a hétnek is! Volt benne jó és rossz is. Nem kellett túl sokat várni Budapes-
ten S. doktorra, ahogy emlékeimben volt, szinte
mindig 3–4 órát ültem és vártam, hogy beszélhes-
sek vele. Tisztán egyértelműen elmondta azt,
amit már magam is gondoltam: le kell venni a bal
mellem! Nem sírtam, hallgattam szavait, és igye-
keztem összeszedni a gondolataimat, ne itthon
jusson eszembe, hogy ezt se, azt se kérdeztem
meg. A szövettan szerint a daganat nagyon ag-
resszív, a kiújulás esélye 70%! Ez iszonyú sok!
Döbbenetet láttam a doktor arcán, ilyen fiatalon,
mondta, aztán elbúcsúztunk. Emlőterápiás Bi-
zottság elé kell mennem november 8-án. Itt dön-
tenek a sorsomról, a további kezelésekről. Sugár-
kezelést már nem kaphatok, azt már most is
mondta a doktor, mert tavaly már az egész adható
adagot megkaptam... Talán kemó... talán maga-
sabb hormonterápia... 8-án talán eldől. A műtét
tervezett ideje pedig: november 18. péntek.

Halottak napján

Mondják, hogy ha friss halott van a családban, ez az időszak különösen nehéz, ezt igazán csak most értem és érzem. A család nagyon nehezen viseli édesapám hiányát. A vasárnapi ebéd utáni beszélgetések, apám mindenhez értő, mindenhez hozzászólni tudó énje, a viták, eszmecserék... most minden olyan csendes... Most az öcsém ül az asztalfőn. Anyukám csodás főztjét esszük, mint mindig... a gyerekek is halkabbak... Minden csendes, csak a szívünk kalapál mélyen és hangozan... Egymásra nézünk az öcsémmel, könnyekkel teli szemmel, és tudjuk, most van vége a gyerekkornak. Talán az idő segít majd a fájdalom elviselésében, de édesapám hiányát semmi sem pótolhatja...

A kép ez év januárjában készült, a szüleimnek szervezett 70. születési bulin

Egyvalamit azért nem bánok. Nem bánom, hogy nem érte meg, hogy ismét itt ez a szemét a mellemben, hogy ismét mennyi szenvedés vár rám... Tudom, figyel fentről engem, és erőt ad harcomhoz. Vele és drága édesanyámmal talán átvergődünk ezen is... Talán...

2016. november 7. hétfő 10:06

Csajos hétvége

Kicsit elhanyagoltam az írást, szép és tartalmas napjaim voltak. A pénteket Anitával és Pannával (ő a sógornőm és a kislánya) töltöttem. Vásárolgattunk, nevetős, örömteli nap volt.

Anitával és Pannával

Mindig hálát adok az égnek, hogy ilyen nagyszerű társat kapott az öcsém! Szeretetlenben, szépen élnek, és csodálatosan nevelnek három gyönyörű porontyot. Persze segítünk, amiben csak tudunk, és Anita ezért mérhetetlenül hálás is. Anyukám szinte úgy szereti, mintha a saját lánya lenne, édesapám pedig egyenesen imádta. Nem is csoda! Kedvessége, mosolya, bája már akkor mindenkit levett a lábáról, amikor Péter öcsém először bemutatta a családnak. Imádkozom, hogy velük minden rendben legyen!

A képet én készítettem Ildiról a zalakarosi kiránduláson! Jó, mi?

Szombaton kirándultam Ildivel! Ő a Honvéd Kaszinó igazgató asszonya... és ANGYAL! Angyal, akit a sors segítőnek rendelt mellém. Ebben

egészen biztos vagyok. Ebédeltünk, aztán elmentünk Zalakarosba, az Ökopartra. Nevettünk, beszélgettünk, sétáltunk. Évek óta ismerem, de igazán mély kapcsolat nem régóta van köztünk. Értelmes, művelt és nagyon jólelkű ember. És azt gondolom, szeret engem. Jó, hogy őszintén és mély bizalommal tudunk beszélgetni. Ő is elmondhat nekem bármit, tudja, hogy soha semmilyen formában nem élnék vissza a bizalmával! Nagy kincs az, ha van barátod. Én őt barátomnak tekintem. Remélem, ő is így gondolja. Az Ökopart után azért még bedobtunk egy csodás sütit. Aztán haza, nagyon jó nap volt!

Vasárnap elmentem haza anyukámhoz. Bevásároltam neki. Anyukám készíti a legcsodálatosabb tojásos nokedlit, ahhoz pedig saláta dukál. Olyan jó megölelni, megpusztilgatni az én mamikám! Aggódom érte, egyedül abban a nagy házban... De azt mondja, nem fél. Rendszeren álmodik apuval. Úgy szeretnék én is, de én soha nem álmodom édesapámmal.

Esős, szomorú idő volt. De azért elmentünk a hegyre, hoztunk haza bort. A nagydombi hegyen van szőlőnk, amit édesapám imádott. Finom, savanykás borunk van. Fröccsben egész kellemes. Szép kis pince áll rajt. Édesapám és anyukám a két kezével építette, hosszú évek alatt lett kész, de az ő keze nyomát és anyukám ízlését dicséri. Akkoriban nem volt autónk, nemhogy utánfutónk. Apukám kismotoron a vállán vitte fel a gerendákat... sokszor emlegette. Az egész, ahogy körülnéztem,

most olyan üres. A pince előtt sok tuskógombát találtunk. Egy nagy tállal szedtünk, megsütöttük és már itthon van a mélyhűtőmben. Télen jó lesz elővenni, nokedlival, tejföllel finom eledel.

A kép a tavalyi szüreten készült. Az idei szüret már édesapám nélkül telt...

2016. november 9. szerda 20:15

Emlőrák therápiás bizottság előtt

Újabban Oszkárral járok! Tegnap reggel 8 órakor indult a kocsí Nagykanizsáról. Nyugodt utazásunk akadt, másfél óra alatt ott voltunk, Zoltán a benzinkútnál várt. Zoltán is ANGYAL! Hozzá fogható melegszívű, jó lelkű férfit nem ismerek. A nagy bajban a jó Isten mégis segít, mellém adta őt. A férfinépre inkább az a jellemező, hogy lelép a bajban, de ő nem ilyen! Az emberek tisztelik és

kedvelik. Nem véletlen! Mérhetetlen hálát, szeretetet érzek iránta, és köszönöm a sorsnak, hogy nem kell egyedül szembenézzek ezzel a kórral.

Időben érkeztünk, és sikerült parkolót is találnunk az intézet előtt, ami igazán nehéz dolog. S. doktorhoz a 3-as épület III. emeletére kellett mennünk, kérte, mielőtt megyek az onkoteam elé, előtte keressem meg. (Az onkoteam egy szakorvosokból álló csapat, akik a beteg leletei alapján vitatják meg, milyen kezelés a leghatékonyabb adott esetben.) Hosszú órákat vártunk rá, műtött, de sikerült beszélnünk. Elmondta, hogy mi módon lesz a műtét. Megtartja a mellizmokat és a mell felső részén lévő bőrt, a mellbimbóm nem, de a bimbóudvar megmarad: ez a bőrtakarékos mastectomia. Jó hír, hogy ezzel egy időben elvégzi a mell helyreállító műtétet is szövettágító (expander) segítségével. A szövettágító egy olyan anyag, melyet a bőr és az izom alá ültetnek, majd fokozatosan sóoldattal töltenek fel több héten keresztül, így tágítva ki a bőrt. Amikor a bőr elegendő mértékben kitágult, egy második műtét keretében az expandert eltávolítva végleges implantátumot kapok.

Szóval nagyjából ez van előttem. Na és akkor még ott van a kérdés... mi lesz a másik mellemmel? Valamint, mi ennek az anyagi vonzata? Ezt már nem volt időm megkérdezni. Szaladt, már várták a Bizottságban. Mi is mentünk. A Bizottság a Főépületben van, a mammográfián, az első emeleten. Az én sorszámom a 31-es. Hiába volt időpontom, hosszú órákat vártunk. Kedvesen

szólítottak: Ki a 31-es? Aztán bent már hamar ment. Konzultáltak egymással, papír aláírva, „bizottság a tervezett műtéttel egyetért”. S. doktor rám mosolyog, pedig látom rajta, már nagyon fáradt. November 17-én, reggel vár. Friss laborral, altatóorvossal beszélve, főnővért keresni a sebészen, befekvés. Műtét: november 18-án, pénteken. Sietünk ki az épületből. Végre vége, aznapra!

A sugárterápiát megúsztam (már megkaptam azt az adagot, amely adható, többet nem kaphatok), de hogy kell-e kemoterápia ismét, ez csak a műtét utáni szövettanból fog kiderülni. Ha a kiújulás esélye tényleg 70%, ahogy a biopszia jelezte, akkor kell kemó, ha kevesebb lesz, akkor megúszhatom. Szóval most ez a legfontosabb kérdés... Persze nagyon sajnálom a cicim, olyan kis helyesen megcsinálta a doktor úr az előző műtétek után, de az a tény, hogy annak az esélye, természetben bárhol kialakulhat rák, 70%, ez sokkoló és félelmetes... és félek is. Aggódom és reménykedek... REMÉNYKEDEK és IMÁDKOZOK!

2016. november 10. csütörtök 17:55

Elmélkedem

Jó kis óráam volt ma a Goldosokkal. Ők az ötvenen túliak. Nagyon jót táncoltunk, szuper kis csapat ez is! Magdika szokásához híven süített nekünk sütit, óra után meg is kóstoltuk. Szomorúak,

hogy ez történt velem, és nagyon várnak vissza... sajnos nem tudom, mikor tudok majd ismét táncolni. Érzem, fontos, hogy minél hamarabb visszatérjek majd hozzájuk és a zumbához, nem is az anyagiak miatt, hanem a társaság, a mozgás miatt... hogy érezzem, még szükség van rám... még élnem kell! Hogy mi lesz, csak a következő hónapok mondják majd meg. Sajnos, soha nem volt erősségem a türelem, pedig igazán próbálom gyakorolni.

Csak úgy elmélkedem... milyen szép életem volt. Mintha csak pár perc töredéke lenne, úgy elrepült. Szerelmek, fellépések, tánc, sok-sok szép siker, taps és rengeteg munka. Nem felejttem azon időt, amikor szinte semmi pénzem sem volt, ahogy azt sem, amikor, családi segédlettel ugyan, de megvettem életem első és egyetlen autóját. Hetekig a Föld felett lebegtem és rém büszke voltam magamra. Mindig feszesen éltem. Most úgy érzem, csak átrohantam az éveken! Szinte mindig siettem. Valahová, valahonnan... És itt van, lassan 50 vagyok. Felfoghatatlan, hová futott el az életem. S még annyi szép tervem van, annyi feladatom és dolgom e világban. Vajon lesz-e rá időm? Lesz-e hozzá erőm? Nem tudom, csak remélem. Cseppet sem vagyok elégedetlen, nem! Inkább hálás. Hálás az eddigi szép és sikeres életemért. Érzem, sokan szeretnek, most főleg rengeteg szép szót, bátorítást, biztatást kapok, és ezekre gondolok, ezekből épülök. Na, és persze az örök vágyból, hogy lássam végre a „fehér homokot”!

Onkológia Budapest Emlősebészet

Végre! Megvan az összes vizsgálat, lelet. Egy kálvária volt végigjárni, de most már itt vagyok. 3. emelet, 305-ös szoba, 1-es ágy. Egy kedves idős hölgyel vagyok a szobában. Ica nővér segédkezett a szoba elfoglalásában, most vérnyomást mért, aztán pihenés.

Zoltán végigjárta velem az egész vizsgálatot, fél nyolckor kezdtünk a laborban, vérvétel. Két éve, mikor itt voltam, nagyon sokan váraoztak, de most azonnal sorra kerültem. Onnan irány az altatóorvos, sorszámhúzás, tökéletes a szívem, altatható vagyok. A leletekkel irány az emlősebészet, főnővérre vártunk a többi új felvétellel együtt. Gyöngyi főnővér kedves, közvetlen teremtés. Közölte, hogy a Betegfelvételen nem voltam, hát ez igaz. Irány a Főépület Betegfelvétel, sorszámhúzás, goromba ügyintéző. Papír elintézve, vissza a főnővérhez a 3-as épületbe. Várakozás. Reménykedünk, hogy talán megvan minden papír. A papírok rendben, de most még el kell menni a Főépület 4. emeletére, izotóp jelölésre. Ismét rójuk az épületek folyosóit. Másfél óra várakozás után kapom az injekciót a melludvarba. Nem emlékeztem, hogy ennyire fáj két éve. Doktornő monoton hangon kérdezi, „ennyire fáj?” Hmmmm, hát a kezem ökölben, de aztán megszűnik a feszítő érzés, végeztünk. A Kékgolyó utcában van egy bolt, ott megvettem a kompressziós harisnyát, vissza a Főnővérhez. Ica

nővért keressük, és itt tartok jelenleg. Zoltán elment, én igyekszem reagálni a sok üzenetre, sms-re. Remélem, senki sem sértődik meg, hogy nem azonnal jeleztem. Nagyon jó érzés, hogy ennyien érdeklődnek, aggódnak s imádkoznak értem. Talán az égiek meghallgatják! Úgy legyen, ÁMEN!

Holnap műtét! Fel a fejfel, Timi!

2016. november 20. vasárnap 8:05

Műtét után

Tegnapelőtt volt a műtét. Szépen ébredtem, a szobám ablakából csodálatos, ahogy ébred a város, az esti fényben talán még szebb. Most nincsenek fájdalmaim, tudok ülni, hát írok.

Már egyedül vagyok a szobában, nem bánom. Szól a telefonomon a bachata zene, már táncoltam is kicsit, jó, hogy a nővérke nem látta. Szépen lemosakodtam, nyugodtan, lassan, nem sietek sehová. Néha-néha elhagyom ezt a „kistatyit”, ami-ben a ballon van (ebbe ürül a véres savó a sebből), de aztán hamar feleszmélek, nélküle egy tapodtat se.

Ma reggel megvizsgáltam magam a tükörben, háááát meg kellett állapítanom, hogy nem vagyok szép látvány. Nagy vágás és a behelyezett expander majdnem a nyakamban van... de nem szabad türelmetlennek lennem, ha Isten is úgy akarja lesz ez szebb is... és megyek a „fehér homokra” kicsi háromszög bikiniben! ÍGY LESZ!

Úgy érzem a legjobb helyen és a legjobb kezekben vagyok a gyógyulásomhoz. Ami emberi lépéssel megtehető, az itt minden megvan, az orvosi szaktudás, a hely kényelme, a nővérek kedvessége, tapasztalata, tudása, még Erzsike, a takarító hölgy is szeretetre méltó. Műtét után bejött hozzám, megsimogatott, és azt mondta, „minden rendben lesz”. Nagykanizsán, amikor édesanyám megkérte a takarítót, hogy vegye fel legyen szíves a földről a gyógyszerét, mert leesett, a válasz az volt: az ő műszakja lejárt! Ha ez nem egy szerettemmel történik, talán azt mondom, hogy nem lehet igaz, de sajnós igaz. Ezzel nem a kanizsai kórházat akarom minősíteni, tudom, mindenki túlterelt és kevés bérért dolgoznak, de vajon több juttatásért nőne az emberség és az empátia? Nem tudom.

Ellenpélda: A műtét előtt még Kanizsán el kellett mennem kardiológiai vizsgálatra is. B. doktornő rendelt. Kedvesség és jóindulat sugárzott róla, jó volt a kezei alatt lenni. Ilyen is van! Talán, ha anno két és fél éve, mikor ez a dolog először megjelent a testemben, K. doktornő Kanizsán nem olyan rideg és érzéketlen hozzám, akkor nem választom Budapestet, és nem választom ezt a strapát, ami az utazgatással jár (a mostani volt a harmincegyedik pesti kórház utam), de már nem bánom, hogy így történt. Jól van ez így!

Nyugodt, szép vasárnap van. Hétfőn már haza is engednek, ez szerintem egy kicsit korai, de végül is pihenni, lábadozni otthon is lehet.

Nem írtam magáról a műtétről. Igazából nincs is mit. Nem nagyon emlékszem, sürgő-forgó magabiztos orvosok, kedves műtős fiú, mondtam neki, nehogy ledobjon, mert nehéz vagyok! Csak nevetett, azt mondta, szóljak, ha 130 kiló leszek, annyira van kalibrálva... Elszörnyedve mondtam: Na, azt nem éri meg! Szépen, nyugodtan ébredtem az altatás után, és aludtam egész délután, egész éjjel, ez a lehető legjobb dolog. Érzékeltem, hogy a nővérek bejárnak hozzám, figyelnek rám, ezt örömmel nyugtáztam és csak aludtam. Tudom, van, aki nagyon rosszul ébred, kitépke di magából a kanócokat, a mellettem levő szobában éppen így történt, sajnáltam szegény nénit.

2016. november 25. péntek 11:00

Pécsi panzióban

Bizony jó ideje nem írtam. Zoltánnál vagyok, a „Pécsi-panzióban”. Budafokon él, nagyon szép környezetben, a levegő pedig csodálatos. Esténként nagy sétákat teszünk, itt szinte harapni lehet a levegőt.

Zoltán éppen reggelit készít, talán ő a legnagyobb ANGYAL, kit mellém rendelt az Ég. Nehéz, fájdalmas időszak ez nekem, nélküle, kedvessége, figyelme, szeretete nélkül iszonyú lenne. Öt lánya van, és imádják, melyen cseppet sem csodálkozom. Linda lánya varrt nekem egy szütyőt, abban cipeltem a ballont, amibe ürül a

sejtközi folyadék, hétfőn a doktor így engedett el. Persze, majdnem minden sarokba beleakadtam vele, és az egy rém érzés, ahogy meghúzódik, de így jobb volt ebben a tatyiban. Átvetettem az oldalamon, és a kezeim szabadok. Kicsit könnyített a mozgásomon.

Kontroll

Tegnap aztán a kötözésen S. doktor kivette, vagyis inkább kirántotta a csövet. Naaaaa, hát az kemény volt. Jó nagyot kiálltottam (kint a folyosón Zoltán is hallotta)! Persze, tudom! Nem lehet máshogy, hisz lassan még jobban fájna. De azért még hangot adtam véleményemnek. Doktor úr mondta is, hogy ne ijesztgessem! Kaptam 40 ml töltést is, na csak nehogy felszálljak, mint a lufi. Jelenleg tehát az izomzat alá ültetett expanderben 80 ml sóoldat van, és minden alkalommal 40 ml lesz a töltés, ha bírom. A doktor úr szerint akár hetente kétszer is tölt, hát meglátjuk. Szilveszterre fellépésem van, nagyon szeretnék arra jól lenni.

„Zita” és én

Zoltán minden reggel böki a pocakom, Fraxiparine injekcióval (ezt a trombózis elkerülése miatt adják 10 napon át), ügyes nagyon, szinte meg sem érzem. Na és tart (ahogy évek óta) az endokrin kezelés Zitazoniummal. Kezdem megszokni,

hogy állandóan ver a víz, vagy éppen fázom. Szépen kisminkelek, felöltözöm, aztán neeee... csurog végig az izzadság a fejemem, mellkasomon, a hajamnak annyi!

Hát, elég idegesítő, de nincs mit tenni, ezzel kell együtt élnem. Klimaxolok, ezt sajnos meg kellett állapítanom, bizony itt a VP-korszak, hogy mi az? Majd egyszer elmondom.

Jogosultság PET-CT vizsgálatra – BRCA mutációs vizsgálat

Megvan az időpontom a PET CT-re is, december 12., hétfő! Ezzel a vizsgálattal a tüneteket még nem okozó, kis daganat is felismerhető. Jelenleg a PET-CT erre a legmodernebb eljárás. Nagyon drága vizsgálat, így 2 éve, mikor először diagnosztizálták nálam a rosszindulatú daganatot, nem is küldtek el, csak önköltséges módon mehettem volna, de sajnos nem volt rá 250.000 forintom. Örülök, hogy most az onkoteam jogosultnak ítélte. Persze nagyon aggódom, mi lesz az eredmény.

A genetikai vizsgálatot is elindította S. doktor. Ez a vizsgálat a BRCA1 és BRCA2 gének esetleges mutációira utal. A mellrákoknak kétféle típusa létezik, az öröklődő és a nem öröklődő mellrák. Az előbbi szerencsére jóval ritkább, mint az utóbbi: az eseteknek csak mintegy az 5 százaléka alakul ki örökletes hajlam miatt.

Az öröklődő mellrák kialakulásának kockázatát a BRCA1 és a BRCA2 nevű génekben előforduló

mutációk növelik. Ha egy nő a két gén valamelyikének hibás változatát örökli, annál a betegség kialakulásának átlagos valószínűsége 65 százalék lesz. (Más adatok 40 és 65% közé teszik a betegség kialakulásának kockázatát.) A mutációt nem hordozók esetében az emlőrák átlagosan 8 százalékos eséllyel alakul ki. Angelina Jolie 2013. május 14-én jelentette be, hogy az öröklődő mellrák 87%-os kockázata miatt kétoldali emlőeltávolító műtétet hajtottak végre nála.

Nos, ezzel lehetne vitatkozni, hogy jól döntött-e vagy sem, de igazából nem érdemes. Ez mindenkinek a saját döntése.

Ez a vizsgálat is nagyon drága és ennek jogosságát, jogosultságát is egy orvos csapat dönti el. A vizsgálathoz csak egy vérvételre van szükség, de az ára 250.000 forint, háááááát, nem tudok mit mondani...

Kemoterápia?

Most annyi a feladat, hogy várjuk a műtétkor eltávolított daganat szövettani eredményét, ha a kiújulási kód ténylegesen 70% lesz (amit a biopszia mutatott), akkor ismét kemoterápiát kapok. Ha alatta lesz a százalék, akkor talán nem. Bele sem merek gondolni, hogy ismét minden kezdődik újra... a méreg a testemben, a tehetetlen fájdalom, a kopaszság... MIÉRT? Én csak énekelni és táncolni szeretnék! Zumbázni és örömet adni! DOLGOZNI, ÉLNI, még egy kicsit SZÉPEN ÉLNI!

Most átolvasom az üzeneteim, amiket kaptam. Nagyon sokan kívánnak minden jót és jó egészséget. Hálás vagyok a figyelmükért, és nagyon jólesik. A teljesség igénye nélkül, csak pár üzenet:

„Drága Fati! Kívánok Neked mielőbbi gyógyulást, és tudod, a csapatra mindig számíthatsz! Ha valamiben segítség kell – BÁRMIBEN! –, csak egy telefon! GYÓGYULJ ÉS VÁRUNK VISZSZA! Marika.”

„Szia! Nap mint nap gondolok Rád. Bizom benne, hogy minden a lehető legjobban alakul. Egy-két zumbás ismerőssel is találkozom, mindenki nagy szeretettel és bizakodással beszél Rólad. Tudom, hogy vigyázol magadra és mindent megteszel, amit meg lehet tenni! Puszi, Zsuzsa”

„Drága Timi! Ma csütörtök van és zumba kellene, hogy legyen! Úgy hiányzik az egész, csapattostól. Légyszí, gyere minél előbb. Remélem nem fáj nagyon. Gyógyulj és csak pozitívan. Pussssssssz Marika”

„Szia, te Drága! Rengeteget gondoltam rád! Kihagyás, nagyon SZERETLEK! PUSSZ! Erika.”

„Szia Drága Fatima! Olvastam, túl vagy a műtéten, remélem, kicsit megkönnyebbültél és jól vagy! Nagyon sokat gondolok Rád szeretettel. Tudom, erős lányka vagyol, hamarosan felépülsz és remélem nemsoká találkozunk is. Millió pusztit, nagy-nagy ölelést küldök! Szeretettel: Marcsi”

Töltés

Pihenek, nem vagyok túl jól. Tegnap voltunk töltésen a Kékgolyóban S. doktornál, az Emlősebészen. Nem fáj maga a töltés folyamata (alkalmanként 40 ml sóoldatot kapok), de utána napokig erős a nyomó-feszítő érzés, mire pedig kicsit jobb lenne, jön a következő alakalom. Erre mondta a doktor, hogy szeretne heti két töltést, ha bírom! Most már értem, miért mondta. Töltés után még bementünk vásárolni Zoltánnal, de már nem igazán voltam jól.

Nem úgy, mint vasárnap este, amikor elvitt a Vörösmarty térre, az adventi vásárra. Csodás ünnepi kavalkád, órákig sétáltunk, nézelődtünk, finom forralt bort ittunk és rösztit ettünk, miközben ámulattal figyeltem a hatalmas ember-gyermek forgatagot. Árusok kínálják portékáikat, szól a zene, és lelkileg hangolódunk a kereszténység legnagyobb ünnepére, pár nap és itt a Karácsony!

Fenyőfa árusítás

A mi családunk hosszú évek óta minden adventi időszakot fenyőfa árusítással tölt Budapesten a Bethlen Gábor téren, az Állatorvostudományi Egyetem oldalában lévő területen. Édesapám vezette be nekünk ezt a jó kis helyet. Vele és öcsém-mel árusítottuk itt a karácsonyfát. Östermelő az egész család, így általunk ültetett, megdolgozott

fáinkat hozzuk a pesti népnek. Tavalyelőtt nem tudtam menni a kemoterápia miatt, és az idén sem tudok ott lenni, ahogy drága édesapám sem. Ő már a csillagokból irányít bennünket. Az idén Péter öcsémnek és feleségének, Anitának kell helytállnia, édesanyának és nekem pedig idehaza a három gyerkőccel. Nem lesz könnyű, de hiszem, hogy családi összefogással, szeretettel minden baj leküzdhető. Így lesz! Így kell lennie!

2016. december 6. kedd 11:57

Hetente két alkalommal, hétfőn és csütörtökön tölt S. doktor. Jelenleg 220 ml-nél tartunk. Tegnap nem 40 ml-t, hanem 60 ml-t kaptam. Hát nem túl kellemes! Nagyon nyomja a mellkasom, ahogy helyezkedik az expanderben a sóoldat, keresi a helyét, engem meg szétizél, meg agyongyötör. A nagy vágás is fájdalmas, gyógyul szegény, igyekszem nem türelmetlennek lenni, hisz alig több mint két hete volt a műtét. Tudom, mindenhez idő kell, de valahogy a türelem nem tartozik az erényeim közé (sajnos)! Egyszerűen elvesztettem időnek érzem ezt az egészet! Táncolnom, énekelnem kéne, zumbát tartani, gyakorolni, ko-reográfiát csinálni, ehelyett nyomom az ágyat és várok. Várok, hogy gyógyuljak, hogy ne fájjon minden egyes mozdulat, hogy végre szép ruhát húzhassak és csinosnak érezzem magam. Ez nagyon hiányzik. Aggódom a szilveszter miatt is, imádkozom, hogy képes legyek megcsinálni a

fellépésem! Ez nagyon fontos nekem, egy cél, hogy érdemes élni! Az a helyzet, ahogy az idő előrehalad és egyre több a sóoldat az expanderben, úgy fáj egyre jobban, tágulva helyet keres magának, és most tartunk a felénél. El sem tudom képzelni hová fér ide még egyszer ennyi anyag?! S ha bennem lesz a 400 ml, az hogy fog nyomni?! Ez mind-mind kérdés, s a válaszokat csak a jövő adja meg.

Ma Mikulás van! Az Én Zoltán-Mikulásom éppen ebédet készít. Ajándék ő a sorstól, a legnagyobb ajándék! Szilvi, a lánya megfestette a hajam, Evelin pedig gyönyörűvé tette a körmöm. Jó érzés volt kicsit szépülni! Kedvesek velem nagyon, és aggódnak értem. Jó érezni, hogy nem vagyok egyedül.

Vasárnap csodás élményem volt. Eljött édesanyám! Zoltán kiment elé a Sasadi megállóba. Olyan csodás volt átölelni, megpusztilni! Egy egész délutánt voltunk. Emlegettük aput és persze sírtunk, de nevtünk is sokat. Úgy volt, hogy öcsémék is eljönnek, de Peti sajnos lebetegedett. Nagyon hiányoznak, az egész család, a gyerekek! Anita is, aki a világ legszuperebb sógornője! Milyen nagy áldás ez! Lehetne valami fűria is, ahogy ez bizony sok helyen van is, de hál' Isten, kedves lénye miatt mindenki imádja. Jó lenne már látni őt is. Talán jövő héten hazamegyek.

Vannak híreim. Részleges eredmények megvannak. A Ki67, vagyis a kiújulási százalék nem 70, ahogy a Kanizsai biopszia eredménye mutatta, hanem 25%. Ez talán jó hír, báááár két évvel ezelőtt a Ki67 10% volt (ami elég jónak számít), mégis itt vagyok, vajon mi lesz a jövő 25%-nál?

Van egyéb hír is. Két évvel ezelőtt a HER2 státusz negatív lett, most HER2 +2... ez nem túl jó hír. Ugyan ez még nem biztos, mert az szövettan szerint lehetek még „normális” is, ezt egy újabb vizsgálat fogja pontosan megállapítani, amire még várni kell. Ez a FISH vizsgálat. Ezen génvizsgálat fogja biztosan eldönteni, hogy HER2 negatív vagy HER2 pozitív a szövettan, mivel a HER2-státusz megállapítása az egyik legfontosabb kérdés a beteg kezelési tervének meghatározásakor.

Mi az a HER2?

A HER2 (human epidermális növekedési faktor receptor 2-es típusa) az összes emberi sejt felszínén megtalálható receptor. Az emlőben normális körülmények között fontos szerepük van a tejelvezető csatornák kifejlődésében azáltal, hogy a sejteknek üzeneteket küldve növekedésre és szaporodásra készítetik őket. Ha valamilyen hiba folytán túl sok ilyen receptor alakul ki a sejtek felszínén (a normálisan előforduló tízezres nagyságrend helyett milliós számban), akkor emlődagangat kifejlődésének lehetünk szemtanúi.

Mit jelent a HER2-pozitív emlőrák? Mi a HER2-ellenes kezelés lényege?

Ma már tudható, hogy az emlőrák nem egységes kórkép, inkább egy gyűjtőfogalom, több, egymástól jól elkülöníthető ráktípus tartozik ide. Abban az esetben beszélünk HER2-pozitív emlőrákról, ha a HER2-receptorok nagyon nagy számban fordulnak elő az emlőrák sejteinek felszínén. Minden ötödik emlőrák ide tartozik. A megsokszorozott HER2-receptorok különböző módszerekkel kimutathatók, így a HER2-pozitív emlőrákos esetek kiválaszthatók. A HER2-receptorok kimutatásának jelentőségét az adja, hogy létezik HER2-ellenes célzott ellenanyag terápia. Ez a kezelés specifikusan képes gátolni a HER2 receptorok működését, ezáltal csökkentve a daganatos sejtek túlszaporodását. A kezelés további előnye, hogy mivel célzottan ellenanyagot juttatnak a szervezetbe, közvetett módon aktiválni tudják a beteg immunrendszerét a daganatsejtek ellen. Ez úgy történik, hogy a beadott ellenanyagok megkeresik a daganatsejtek felszínén lévő HER2-receptorokat, hozzájuk kötődve mintegy hidat képeznek az immunrendszer sejtjei és a daganatsejt között. A folyamat végeredménye, hogy a célzott

ellenanyag terápia segítségével az immunrendszer mozgósított sejtjei elpusztítják a daganatos sejteket.

A továbbiakról akkor írok, ha megjön a végleges szövettani eredmény.

Csütörtökön ismét voltunk töltésen, jelenleg 260 ml-nél tartunk. Jó lett volna, ha bírom az alkalmankénti 60 ml-t (hogy mihamarabb elérjük a 400 ml-t), de nagyon szenvedtem vele. Nyomta, feszítette a mellkasom, így a doktor úr visszatért a 40 ml adaghoz. Ha belenézek a tükörbe, elfog a kétely, lesz-e ebből valaha elfogadható cici. Nincsenek hiú ábrándjaim! Tisztában vagyok vele, hogy soha nem lesz olyan, mint volt, és nem lesz egyforma a másikkal, de most annyira magasan van ez a tömlő, szinte a nyakamban... mikor száll ez le? Elképzelésem sincs. Igyekszem arra gondolni, hogy jó kezekben vagyok, és nem tehetek mást, mint ráhagyatkozom az orvosokra. Csak reménykedhetek, hogy sikerül egy aránylag elfogadható, egymáshoz hasonló ciciket csinálni, és hogy nem halok meg, mire ezt az egészet végigszenvedem... persze ez csak remény, hisz senki nem tudhatja, mi az útja. Holnap lesz a PET-CT vizsgálat. Várom, de izgulok is nagyon. Ezen vizsgálat eredménye nagyon fontos, remélem ad egy képet, hogy a testemben vannak-e rosszindulatú folyamatok. Bízom nagyon, bízom, hogy NINCS!

PET-CT

Hát megtörtént a PET-CT vizsgálat is. Már megkaptam az eredményt is. Úgy néz ki, hogy nincs semmi kóros, ha jól olvasom. Ez remek hír, boldoggá tett. Maga a vizsgálat is hamar, ügyesen ment. A Pozitron-Diagnosztika Központban végzik Budapesten, a Hunyadi úton. Zoltánnal mentünk, 12:48 az időpontom. Portán bejelentkezés. Valaki nem jött meg, így hamarabb nekem fogtak. Először megmérték a vércukorszintem, ennek 8 mm alatt kell lennie, nekem 5,2. továbbküldenek egy másik szobába, ott kell várakoznom. Minden modern, stílusos. Félek, mert nagyon nincs vénám, pedig a nyomjelző anyagot oda fogják beadni.

Na, hát nem véletlenül aggódtam. Először belül a csuklómon próbálkozott a hölgy, nagyon fájt, de viseltem, beadta, és mondta, csak pihenjek, ne mozgassam a kezem. Pár másodperc múlva kezdtem rosszul lenni, elöntött a verejték és úgy éreztem, elájulok. Hoztak vizet és kivették a tűt. Én úgy emlékszem, nem mozdítottam egy cseppet sem a kezem, de a hölgy szerint pár millimétert elmozdult, és a tű kiugrott a vénámból, és a fecskendőben lévő anyag pedig a bőr alá ment. A szervezetem rosszulléttel jelzett. Ki van ez találva ám! Persze újabb bökés, most a kézfejembe megy az anyag. Nagyon fájdalmas, de végre bennem az izotóp anyag. Átküldenek egy másik szobába. Itt

teljes nyugalomban kell egy órát pihennem, ami alatt másfél liter folyadékot kell meginnom, melyben röntgen-kontrasztanyag van feloldva. Szól a tv, és kicsit alszom is. Aztán jön maga a vizsgálat. Olyan, mint a sima CT gép. Teljes nyugalomban kell feküdni az ágyon, ez fontos! 25 perc alatt meg is van. Karom a fejem felett, teljesen elzsibbadt, de örülök, hogy vége. Zoltán már vár a portán, ezen is túlvagyok!

2016. december 16. péntek 10:56

Négy és fél óra várakozás

Tegnap ismét töltésen voltam. 300 ml-nél tartunk. Mindig rengetegen vannak, de ez a tegnapi nap volt a csúcs. Négy és fél órát vártam, hogy a doktor elé kerüljek. (Arról nem is beszélve, hogy Zoltán ez idő alatt kint várt az autóban.) Az ablaktalan folyosó zsúfolásig tele. Pár szék van, sokan állunk. Átadjuk az idősebb néniknek a helyet, pedig friss műtötként nekünk is nehéz állni. Kijön a nővér és az emberek megrohamozzák, be kell adni a papírt és majd hívnak. Nem tudni, milyen szisztéma szerint, nincs időpont (vagyis van, de nincs betartva), hogy ki mikor jött, hány órája várakozik, igazából nem számít. Aztán végre az én nevemet kiabálják. A vetkőzőben kell hagynom mindenem. Bent S. doktor szalad át hozzám, két helyen rendel egyszerre, egy időben. Beadja az újabb 40 ml sóoldatot. Közben telefon a fülén,

közben nővérnek szól, közben az én kérdésekre válaszol, majd megkapom az újabb időpontom. Aztán már szalad is át a másik vizsgálóba. Kérdeznék, de nincs idő rám. Sürgetnek, hogy öltözzek, hisz jönni kell a következő páciensnek. A FISH vizsgálat eredménye még mindig nincs meg, tehát nem tudom, hogy a HER2 státusz dupla pozitív-e... még mindig várni kell. Hogy mi lesz, a további terápia az ezen eredménytől függ. FISH pozitivitás esetén kemo- és biológiai terápia is kell, FISH negativitás esetén a kemoterápiát mérlegelik. Endokrin (azaz hormon) terápia mindenképpen javasolt. Hát így állunk!

El nem tudom képzelni, hogy lehet ennyi mell-daganatos beteg nő, és főleg ennyi fiatal! Megfogalmazódik bennem a kérdés... mi az, amit ennyien ilyen rosszul csinálunk? Kell valaminek lenni, ami miatt ennyi (fiatal) nő megbetegszik. Nem lehet az ételre, a cukorra, a fehér lisztre fogni, én ebben nem hiszek. De akkor mi az ok? Azt mondják, aki nem szült, annál nagyobb az esély a mellrák kialakulására. Talán van benne valami, de akikkel betegségem óta beszéltem, kapcsolatba kerültem, szinte mindegyik szült és szoptatott, akkor ők mért? Aztán rizikófaktornak mondják a dohányzást is, erre is van példa és ellenpélda nagyon sok. Számtalan ismerősöm van, aki dohányzik és nem lett rákos! Akkor most hogy van ez? Ja persze és akkor jön a genetika, mindenért az felelős, na jól van. Úgy gondolom, hogy ami megbetegít bennünket, az a stressz és

az aggodalom. Úgy hiszem, én emiatt lettem beteg. Mindenhonnan azt halljuk, hogy igyekezzünk stresszmentesen élni! Ez jó! Na és ezt hogy kell csinálni?! A mai világban szinte képtelenség ezt megvalósítani. Most amikor minden felgyorsult, amikor semmire sincs igazán időnk. Nincs időnk az érzelmeink megélésére, nincs idő egymásra, a barátokra, a szerelmekre, mert rohanunk. Féltve, nehogy valamiről lemaradjunk. Így élünk! Aki nem, az nagyon szerencsés! Pénzhajhász élet ez? Igen, lehet, de a csekkeket fel kell adni, bár lehet, hogy az jár jobban, aki ilyen blőd dolgokkal, mint csekkfeladás, nem foglalkozik.

2016. december 18. vasárnap

Ma megnéztük Zoltánnal a „Hatan pizsamában” című darabot. A jegyeket Zoltán lánya, Evelin vette édesapja születésnapjára. Annyit nevettünk, hogy már szinte fájt. Nagyon szép este volt. Utána kibontottunk egy üveg aszút, és koccintottunk Zoltánra, rám, az egészségemre és a jövőre. Holnap ismét töltés, ebben az évben az utolsó.

2016. december 19. hétfő

Megvolt az idei utolsó töltés is, jelenleg 340 ml-nél tartunk. Találkozunk doktor úrral 2017. január 5-én, csütörtökön! Addig egy kis pihenőt kaptam én is, ő is. Szerintem egyikünk sem bánja!

Elmentünk Zoltánnal a tesómékhoz, a Bethlen térre, ott árusítják a fenyőfát. Egy jó kis sátrat adott nekik Zoltán, oda pakoltak be mindent, asztalt, székeket, hőszigetelőt. Az nagyon nagy dolog, hogy az Állatorvostudományi Egyetemtől kapnak áramot. Ittunk egy jó kis pálinkát, még drága édesapám főzte, megemlegettük, sírtunk egyet Anitával, aztán jönnöm kellett haza, indult az Oszkár. Nagyon remélem, hogy legalább olyan sikeres és szerencsés lesz az árusításuk, mint a tavalyi volt.

2016. december 27. kedd 8:45

Hát elteltek az ünnepek! Anita, Péter szerencsésen hazaért, pár fa maradt, de a nagyja szépen elment. Hálás vagyok érte.

Nem könnyű kint állni egész nap a hidegben és árulni a portékát, tudom, hisz volt benne részem elégszer, de anyunak és nekem itthon a három gyerekkel sem volt könnyű, komoly szervezési munkát igényelt. Két helyen feldíszíteni a karácsonyfát (anyunál és Anitáéknál). Anyukám végig velük volt, aztán a karácsonyi ünnepélyek, oda is elmenni, Pannának az énekkari fellépése a templomban, a táncfellépése az Eraklinnal! Aztán a nagybevásárlás a konyhára és az ajándékok megvétele. Örültem, hogy szenteste Zoltán velünk volt, úgy láttam, a család nagyon szereti, amin persze nem csodálkozom, hisz árad belőle a jószág.

Most édesanyám is pihenhet egy kicsit, Anita elvitte a gyerkőcöket. Nehéz hónap volt, de elmúlt! Családi összefogással sikerült mindent szépen megoldanunk. Anyukám is jól van, bár nagyon elfáradt szegény. Nagyszerű, csodálatos családom van, bár mély szomorúságom, fájdalom édesapám hiánya miatt, és betegségem miatt is, nem tette felhőtlenné a karácsonyt, de nem panaszkodom. Igyekszem a jövőbe tekinteni és elfogadni, amit a sors rám mér. A FISH vizsgálat eredménye még mindig nincs meg, tehát nem tudom, hogy a HER2 státusz dupla pozitív-e, még mindig várni kell. Várok, hogy kell kemoterápia és biológiai terápia! Mi egyebet tehetnék? Így ünnepegni, így nevetni, így bizakodni a jövőben iszonyú nehéz... de feladni nem fogom. Édesapám sem tette soha!

2016. december 29. csütörtök 15:44

13:30 Csörög a telefonom, Privát szám! Nem szoktam felvenni, kinyomtam, de ismét jött a hívás. Felvettem, gondoltam előbb szabadulok, biztos megint el akarnak adni valamit, de NEM! A vonal másik végén S. doktor! Azt hittem, kiugrik a szívem a helyéről. „Tímea, megvan a FISH vizsgálat eredménye, NEGATÍV!” Csak valahonnan messziről hallottam a hangját... Rám szólt: „Itt van?” Igen, mondtam, itt vagyok, és már sírtam, zokogtam! „Úgy néz ki, NEM kell kemoterápia”! Szavai szinte hihetetlenek voltak

számomra, féltem, hogy csak rosszul hallok, vagy valamit félreértek, de nem. Jövő héten, csütörtökön, ha megyek hozzá töltésre, utána fel kell keresnem az onkológusomat, R. doktort, vele kell megbeszelnem a továbbiakat. Megköszöntem, hogy hívott, és letettem a telefont. Aztán csak sírtam, zokogtam. Hívtam anyukámat, Zoltánt, és csak sírtam! Kitört belőlem a hónapok óta bennem lévő félelem, elkeseredettség, fájdalom! Hát mégis szeret engem a jó Isten! Köszönöm! Köszönöm!

Ma estére szerveztek a zumbás csajok egy kis évzáró dumcsi partyt itt a főúton, a Berényi pizsázóban. Jó lesz velük találkozni! Készítettem az újnéppestai Fogyatékos Otthon lakóival bögréket, 30 db-ot, az lesz az ajándékuk! Nagyon boldogan leszek köztük ilyen csodás hír hallatán.

Tudom, hogy még nincs vége, még nem győztem, még sok megpróbáltatás, újabb műtét vár rám, de reménykedem benne, hogy hamarosan visszakapom az életem! Az életem, amit annyira szerettem!

2016. december 30.

Nagyon szuper volt a zumbás évzáró bulink. Jó volt újra látni a csajokat. Szépséges ajándékokat kaptam tőlük, remélni sem mertem, és a sok szép szó, kedvesség, aggodalom, amivel irányomban vannak, nagy ajándék nekem.

*Az én csodás ajándékaim a zumba csapatomtól.
Köszönök mindent, csajok!*

Az zumba csapatom

2017. január 1.

Hát sikeresen túléltem a Szilvesztert! Ritával, férjével és Zoltánnal együtt ünnepeltük az év utolsó napját Lentiben a Hubertus Fogadóban. Itt léptem fel, és aztán itt is aludtunk. Kedves, szép hely, finom ételekkel. Aggódtam, hogy bírom-e majd az

estét, a fellépést, de minden szuperül ment. Szépen elrendeztem a cicim is, bár nem volt egyszerű menet, de azt hiszem, senki nem vette észre a különbséget. A tulajdonosnő is nagyon elégedett volt a műsorommal, jó kis este volt. Nem igazán tudom, honnan szedtem az erőt, energiát, de (ahogy mondták) brillíroztam, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, hisz a közönség nem láthatja, nem tudhatja, mi fáj, a közönség szent, és én értük, nekik vagyok. Talán ez adott energiát, és hogy jónak kellennem, nincs más alternatíva. Hallani a tapsot a legmennyeibb dallam számomra. Bárcsak még sokáig adná a jó Isten, hogy hallhassam!

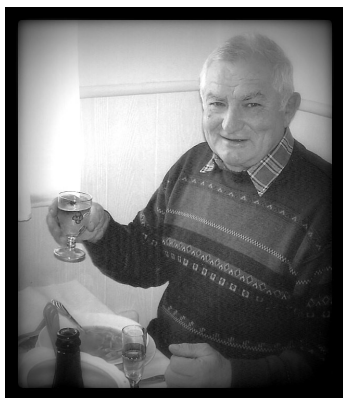

Zoltánnak szilveszter éjjelén!
BOLDOG ÚJESZTENDŐT MINDENKINEK!

Ismét utazás Budapestre, Zoltánhoz. Holnap megint töltés S. doktornál, aztán fel kell keresnem az onkológusom, R. doktort, ő adja meg a további instrukciókat a jövőre nézve. Vajon mi lesz velem?

Hosszú órák várakozása után végre megvolt az újabb töltés, jelenleg 380 ml-nél tartunk. Nem mondom, hogy kellemes. Szétfeszíti a mellkasom ez a tömlő, és nagyon nehezen kapok levegőt. Sikertült beszélnem R. doktorral is. Kemoterápia nem javallott, de át kell térnem egy másik hormongyógyszerre. Véleménye szerint a Zitazonium nem elég (ha elég lett volna, akkor nem újul ki a daganat, mondta). Az újabb gyógyszer neve: Letrovena 2,5 mg filmtabletta. Utánanéztem, de kár volt. Annyi mellékhatása van, hogy két oldalon keresztül sorolják. A gyógyszer a daganat kiújulása ellen szolgál, hát lehet! Csak közben tönkreteszi a csontjaimat, az ízületeket, izomfájdalmakat okoz, és még sok más borzasztó mellékhatása van. Hogyan fogok táncolni, mozogni, énekelni? Egyáltalán mi lesz, ha nem tudok már zumbát oktatni? Miből fogok élni? Mi lesz a jövő? Persze tudom, legyünk pozitívak! Csak ez kurva nehéz ilyen kilátástalanságban, ennyi fájdalom után...

2017. január 12.

**Drága Édesapám emlékére,
aki ma lenne 72 éves!**

**"Még látom ahogy jössz felém,
s érzem kezed melegét,
nem búcsúztál csak itt hagytál,
most érted ég a gyertyaláng.
Ha feljönnek a csillagok,
egyikben majd te ragyogsz."**

Örökké szeretlek!

Nagyon hiányzik...

2017. február 11. szombat

Jótekonysági Zumba Party Fatieért

Egy csodás est margójára...

Régóta hallom, már december óta, hogy valami készül! Valami nagy összefogás értem, nekem. Hallottam, de semmi konkrétumot nem tudtam róla, titokban tartották, persze álmaimban sem gondoltam, hogy ilyen csodában lesz részem. Majdnem 100 ember jött el és zumbázott értem, a gyógyulásomért! A teremben szinte tapintani lehetett az energiát, a szeretetet! Megfoghatatlan és leírhatatlan élmény volt. Napok teltek el azóta és csak most tudok írni róla. Persze én is szoktam

adományozni, sokszor léptem fel, énekeltem honorárium nélkül egy-egy jó ügyért, de most, hogy az én megsegítéseimre gyűjtöttek és mellém álltak az emberek, ez mély hálával és szeretettel töltötte el a szívem. Drága Halmos Ildi nélkül persze ez sem jöhetett volna létre, ahogy kedves zumbás barátaim és a szervező Németh Dávid nélkül sem! Sajnos hónapok óta nem tudok dolgozni, és nagyon jól jön ez az összeg, de az, hogy ennyien szeretnek, mindennél többet jelent nekem. Most is könny szökik a szemembe, ahogy emlékezem. Emlékezem az arcokra, az ismerős és ismeretlen emberekre, instruktor barátaimra és drága édesanyámra, ahogy ül a teremben és csak sír. Sír a maghatottságtól, az örömtől, ahogy én is. Olyan mély vágyat éreztem, hogy beálljak táncolni, de nem tehettem, még nem. Talán nemsokára ismét táncolhatok, de addig is emlékezem erre az estére!

Facebook bejegyzésem:

Kedves Zumbások, Barátaim!

Nehezen tudom szavakba önteni érzéseim a tegnapi estével kapcsolatban. Életem egyik legszebb élménye volt, amit kaptam tőletek. Tudom, hogy az Ember alapján JÓ, de mégis nagyon meglepődtem, hogy ilyen sokan eljöttetek, és mellém, az Ügy mellé álltatok. Hálásan köszönöm!

Köszönöm, Németh Dávid, a szervezést, tudom, milyen kemény munka van a tegnap este mögött. Csodás ember vagy, légy áldott!

Drága Halmos Ildikó, Kedves Igazgatónő! Köszönöm szépen, hogy (már sokadszor) most is biztosítottad nekünk a helyszínt! Annyi szép élményem volt már Nálad a Honvéd Kaszinó Tükörtermében. Szeretlek!

Balogh Ákos Tibor drága! Ismét sikerült nagyszerűt alkotnod, nagyon jól szólt a zene és a fókák, videók tökéletesen tükrözik a party hangulatát.

Drága Instruktorként Barátaim!

Farkas Orsi, Stéger Zoltán, Nagy András, Felföldi Renáta, Elisabeth Gruber Zumbatwins, Jakab Éva Zumbatwins, Pavelka Andrea, Baján János, Czoma Adrienn, Farkasné Erzsébet

Valami nagyon szépet kellene most írnom, de nem nagyon jönnek a szavak. Szívem csordulásig van hálával, szeretettel és tisztelettel irántatok! Időt, pénzt, energiát nem kímélve jöttetek és adtatok boldogságot, nem csak nekem, de rengeteg embernek a partyn! Példát mutattatok emberségből, jó szándékból, segíteni akarásból! Kívánok Nektek nagyon jó egészséget és rengeteg szuper zumba órát!

Itt szeretném megköszönni Pókeczné Erika, Madarászné Piroška, Kovácsné Deák Erzsébet, Heckenbergerné Dombai Veronika, Keresztesi Tímea, Sziráczi Gyöngyi, Pozsonyi-Stribli Orsolya, Somogyiné Horváth Joli, Marlene Gruber, Jakopánecz Katalin, Bődör László adományait is.

Kedves Balassa Júlia és Lekszikov Csaba! Nem is tudom, hány éve ismerlek benneteket és kísérem figyelemmel munkátokat. Köszönöm, hogy ismét részese lehettem egy kis csodának, amit együtt műveltetek a parketten. Látni a vendég arcát, nem csak engem tettetek nagyon boldoggá és ejtettetek ismét ámulatba. Hálásan köszönöm az élményt, szépséges nyitó táncotok.

Sok sikert és jó egészséget kívánok nektek!

Kedveseim! Ahogy szoktam mondani, „az Élet inkább hétfő, mint vasárnap”, de tegnap nekem igazi VASÁRNAP volt.

Köszönöm mindenkinek.

Magdika! A pogácsa isteni volt, mint mindig. Köszönöm az instruktorok nevében is, hogy ennyit dolgoztál.

Szeretettel és hálával ölellek benneteket: Kárász Tímea Fatima

*Jótekonysági Zumba Party Fatiért
Csoportkép*

S. doktor a Kékgolyóban várt, hogy átbeszéljük a továbbiakat. Január 19-én voltam utoljára nála, hogy tölt, de már nem töltött többet. Jelenleg 380 ml-nél tartunk. Sajnos nem úgy alakult, ahogy várta. Arra számított, hogy a folyamatos töltés következtében, a súly miatt majd ez a sóoldatos expander lejjebb fog menni, mert nagyon a nyakamban van. Sajnos, nem így lett, nincs elég bőr, és ez máshogy nem korrigálható, csak újabb műtéttel. Na, hát nagyon boldog voltam, mondanom sem kell. Elmondta, mire számítsak. Az előző két műtét és a 30 sugárkezelés miatt a bőr nem enged, így a háti lebenyes helyreállítást ajánlja. A hátamból fog kimetszeni egy darabot (bőr, izom, zsír együtt), áthelyezi a mellkasomra, így pótolja a hiányzó részt. Ez elég keményen hangzik! Tehát a hátamon is lesz egy nagy seb, heg. HURRÁ! De hát nincs mit tenni, így nem maradhat. Február 27-én befekvés, 28-án műtét! Megkérdezem magamtól, akarom én ezt? Megint műtét, fájdalom...

...és persze itt még nincs vége.

Ősszel jön az újabb műtét, amikor a bal cicimből kiveszik az expandert és szilikonra cserélik, illetve egyidejűleg a jobb cicim próbálják szinkronba hozni vele. Ez a szimmetrizáció. Tehát a jó cicim vagy megemeli a doktor úr, vagy abba is szilikont tesz... húú...

...és persze itt még nincs vége.

Mellbimbót kell varázsolni! Amikor tehát a cicim elérte végső formáját, újabb sebészi beavatkozással (helyi érzéstelenítésben) a mell bőrét felhasználva alakítanak ki új mellbimbót.

...és persze itt még nincs vége.

A sebészeti kialakítás után lehetőség van orvosi tetoválással a bimbó, bimbóudvar színezésére is.

Ez van még előttem, HA vállalom!

2017. március 9. csütörtök 9:40

...és lehet, hogy itt most vége van...

Nagyon gondolkodtam, hogy leírom-e a következő hét történéseit, de összeszedtem magam, és most írok. Jó lenne, ha azt írhatnám, minden a terv szerint alakult, de sajnos NEM így van.

27-én, hétfőn a szokásos vizsgálatokat elvégezve (betegfelvétel, labor, EKG, röntgen, altatóorvos) délután Ica nővér sikeresen felvett az osztályra, befeküdtem.

Most négyágyas szobába kerültem, a 309-be. Egy hölgy volt aznap velem, aztán szép lassan a hét folyamán megteltünk. Másnap kedden volt a műtétem, izomlebeny átültetés a hátamból (LD). A műtétől valahogy most nem izgultam, hisz tudtam, mi vár rám (az kicsit furcsa volt, hogy most még a bugyit is le kellett venni, az eddigi műtéteknél nem így volt).

Annál jobban féltem a kézfejbe helyezendő branül beadásától, jogosan. Mivel a kemó teljesen tönkretette a vénáim, mindig nagy fájdalommal

jár ennek a szerkentyűnek a behelyezése. Most, hogy ránézek szegény kézfejemre, minden színben játszik, hol sárga, hol zöld. Minden percben emlékeztetve a feleslegesen átélt fájdalomra. S. doktor a műtét után megnyugtatóan, hogy minden jól ment. Örültem! Túl vagyok rajt! Igaz, hogy a hátam keresztbe szelve, a mellem alatt újabb hosszú vágás, de nem baj! Mert már csak gyógyulnom kell és szép kis cicikém lesz! Sajnos nem így lett.

Másnap, mikor a doktor nézte a sebgyógyulásom, volt valami fura aggodalom a szemében. Ez valahogy nem vallott rá.

K. doktor (akivel sűrűn együtt dolgoznak) is megnézett. Valahogy eltűnt az a kedves kisfiús mosoly a szája sarkából... éreztem, hogy baj van... nem megfelelő a vérellátás, a mellem nem nagyon akarja befogadni a lebenyt, de azért még bizakodjunk, mondja!

Hát nagyon kellett türtőztetnem magam, hogy ott azonnal el ne sírjam magam.

Aztán elment az orvos, és én csak sírtam. Azt mondják, bizakodni kell! Én valahogy akkor, ott tudtam, NEM sikerült! Tudtam, éreztem és csak sírtam. Az i-re a pontot M. főorvos tette. Behívott a vizsgálóba és hosszú percekig vizsgálta a mellemben a vérkeringést egy doppler nevű műszerrel. Végső diagnózis: „Kedvesem! A lebenyben keringés nem észlelhető, a lebeny elhalt. Viszontlátásra”, és kiment a szobából.

Valahogy visszabotorkáltam a kórtermembe és csak ültem. S. doktor beszélt. Újabb műtét kell! El kell távolítani a lebenyt!

Persze, tudtam! Ez a halott test-cafat itt bennem nem maradhat! Ugyan holnap is reggeltől estig szorosan beosztott műtét van, de valahogy csinál nekem helyet! Persze a nagyon nehezen, Éva nővér által behelyezett branült a műtét után kivették, tehát ismét szűrnak! Tele vagyok félelemmel, kudarcral és elkeseredettséggel! Nem teszem fel a kérdést, miért pont nekem nem sikerült?! Próbálom viselni és elengedni a múlt napok történéseit.

Március 3. Felkészítenek az újabb műtetre. Jön Ibolya nővér, aki csak néz rám szomorúan, talán könnyezik is.

Külön szót kell ejtenem az emlő és lágysebészet nővérkéiről.

12 órát nyomnak egyben! Határozott, de nagyon jólelkű emberek mind, egytől egyig. Emberségből, tudásból, empátiából ismét csillagos ötösre vizsgáztak.

Szóval Ibolya nővér (akit én valami miatt mindig Rózsikáztam, pedig csodás ibolyakék szeme van) leült mellém az ágyra: na kedves, szúrunk egy vénát. (Tegnapelőtt is ő volt az ügyeletes, de nem talált szegény a kezemen vénát, végül aztán a másik szárnyban dolgozó Éva nővérnek szólt, és neki valahogy sikerült.)

Szóval tudtam, mi vár rám! Valahogy már az egész testem görcsben volt. A sok sírás, az izga-

lom, a rosszul sikerült műtét, a feleslegesen elszenvedett fájdalom felőrölte a türelmem, mely hosszú-hosszú éve oly szépen kitartott!

Ibolya nővér próbálta, de nem sikerült. Nincs meg a véna. Leszólt egy anesztes nővérnek, hogy véna kellene, mert mindjárt megy a beteg a műtőbe, és még nincs bent a branül. Jött is! Csak a szemét láttam, szép, fiatal hölgy, zöld lepelben, a műtőből. Próbálta, próbálta, s én ordítottam! Ad-digra már olyan mértékben görcsben voltam az elszenvedett szúrások, próbálkozások miatt, hogy nem próbálta tovább. Azt mondta, lent a műtőben találkozunk, ott megoldják. Na, és ekkor jött ismét Éva nővér. Rám nézett, szúrt, és talált. Véna kanül a helyén, mehetek a műtőbe. (A branül végül is a márkanév, mert a Braun cég gyártja ezeket a műszereket.)

Március 3. van, péntek. Műtős fiú jött, Timi fel az ágyra, betolt a műtő előtti várakozóba. Sajnos, itt majdnem háromnegyed órát kellett várakoznom az egy szál zöld takaró alatt. Előző beteg a műtőben nehezen ébred. Én vártam! Hallottam mindent. Éreztem az égő hús szagát, hallottam S. doktor szavait. Ment a nagyüzem. Aztán én is át a műtőágyra, kedves altatóorvos, fiatal, kellemes hangú. „Nemsokára aludni fog egy jót. Szép álmokat!”

Már volt négy műtétem a cicim miatt, és eddig mindig kellemesen és nyugodtan, hosszú alvás után tisztán ébredtem. Most nem így történt. Felébresztettek a műtőasztalon, a műtős fiú felvitt az

osztályra, onnan egyfolytában mély, erős fájdalmaim voltak. Két napja volt az előző műtetem. A testem így reagált, szegény nem értette, mi történik. Aztán kaptam erős fájdalomcsillapítót, ami lassan hatni kezdett.

Az elkövetkező pár nap a kórházban nyugalomban telt. Szobatársaimmal sokat beszélgettünk, az ő műtétjük hál' Isten sikerült.

Hétfőn adott ki S. doktor, de előtte átkötötte a sebem és kivette a csöveket, legalább kicsit könnyebb így a mozgás. Azt hittem, kitépi a szívem, amikor elől vette ki a csövet. Érdekes, a háti cső kiszedését nem nagyon éreztem. Szerinte most két évig várunk, addig semmiféle rekonstrukciós műtétről nem lehet szó. Azt mondta, elég a fájdalomból, és koncentráljak a teljes gyógyulásra. Pihenjek sokat és tegyem azt, amihez kedvem van. „Tímea! Felejtsem el bennünket egy időre.” Ezek az ő szavai.

Zoltán jött értem. Nem voltam túl beszédes társaság.

Most nála vagyok. Hétfőn, 13-án kell ismét kötzésre mennünk, aztán meglátjuk...

Ja, és csak mellel, a kórházban eltűnt a hajszárítóm és két szuper fésűm. A fürdőben volt. Egyik reggel még megvolt, aztán a másik reggel már nem találtam. Nem nagy érték, de szerettem. Szóval még ez is...

Jelenlegi diagnózis:

A második műtét során az expandert meghagyták (én azt mondtam, hogy vágja le az egészet tő-

ből, de a doki szerint nem lesz baj vele, és ha rászámom majd magam az újabb korrekcióra két év múlva, akkor legalább az expander behelyezésére nem kell külön műtét). Hosszú hetekig jártam, hogy az orvos feltöltögette, most meg leeresztették. Jelenleg kb. 200 ml sóoldat van benne.

Annyira vágytam rá, hogy sikerüljön ez a műtét, hogy egy lépéssel közelebb legyek az álmomhoz, hogy végre ne EZT a képet lássam a tükörben. De, mint sokszor az életben, „Ember tervez, Isten végez”. Hogy mi miatt történt ez így, hogy miért nem fogadta be a testem a lebenyt – az osztályon ezen a héten hat lebenyes műtét volt –, hogy miért nekem egyedül NEM sikerült, hogy miért lett ez a hét az ördögé, sajnos nem tudom, s tán soha meg sem tudom. Azt viszont tudom, hogy a legnagyobb dolog az egészségem! Hogy teljesen meggyógyuljak! Hálás vagyok azért, hogy nincs bennem ez a kór!

A műtéti sebek begyógyulnak, s tán a lelkem is idővel rendbe jön.

Hétfőn elmegyünk Zoltánommal, megnézzük, milyen mell-protézisek vannak és milyen szépséges fürdőruhák... hisz itt a nyár!

2017. március 10. péntek 18:30

Ma szép nap volt. Zoltánnal elmentünk a gyógyászati segédeszközök boltba, ami a Kék golyó utcában van, és „ANITA” a neve. Egy nagyon kedves hölgy szolgált ki, Rozinak hívják. Ugyan a

doktor úrtól csak hétfőn fogom megkapni a kedvezményre jogosító recepteket, de nem bírtam tovább várni.

Jelenleg két melltartó jár évente 70% kedvezménnyel, szilikon-protézisből pedig évente egy írható fel, melynek 80% a támogatása. Én egy fehér és egy fekete melltartót választottam, és a hölgy egy szuper szilikont ajánlott. Meglepően szépek a melltartók, nagyon jó minőségűek és kényelmesek. Egészen csini fürdőrucik is vannak, de sajna nincs rájuk támogatás.

Nagyon örülök, és igazán jó ötlet volt, hogy benéztünk. Egyáltalán nem látszik ruhában a különbség, nemsokára remélem felhúzhatok egy szépséges egész ruhát és egy szuper körömcipőt, erre vágyom...

Én: Doktor Úr! Mondja meg, hibáztam én valamiben, hogy ez a műtét nem sikerült? S. doktor válasza: „Tímea! Ezt a kérdést én is feltettem magamnak, de elhessegettem a gondolatot, tegyen így Ön is.”

2017. november

Hát, elég régen írtam.

Sok minden történt azóta, jó is, rossz is.

Júniusban elkészült a genetikai vizsgálat eredménye mely BRCA1 gén pozitivitást mutat. Az említett gén mutációja az emlőrák mellett hajlamosíthat petefészekrákra is. A genetikus professzor asszony véleménye szerint további teendő a

másik mell levétele és a szaporító szervek kivétele. Hmmm, hát nem tudtam, hogy ez a hír most jó vagy nem. Ezek szerint nálam ez örökletes, ezért újult ki ismét a daganat, és bármikor kiújulhat, itt a hangsúly a BÁRMIKOR...

Tehát vegyem fel a kapcsolatot a nőgyógyászommal és a sebészemmel.

Felkerestem az onkológus R. doktort és a sebész S. doktort, mindketten megerősítették a genetikus professzor asszony véleményét, újabb műtétek kellene, megelőzés miatt.

Ekkor kezdődött a nyár!

Valahogy egyáltalán nem akartam, hogy ez a nyár is a fájdalomról, az orvosokról szóljon, elfáradtam. S. doktor véleménye szerint ősszel meg kellene csináltatnom a nőgyógyászati műtétet (a kipakolást, ahogy a köznyelv mondja), és tél elején pedig a jobb mell levétele, bal mell, jobb mell rekonstrukciós műtét lesz. Elég ijesztő volt az egész, de mégis volt bennem egy kis öröm! A NYÁR az ENYÉM!

Valóban szépen telt, sok szép és sikeres énekfellépésem volt!

Sokat kirándultam a családdal, Zoltánnal, igazán szép élményekkel töltkezve kezdtem neki az őszenek.

Kétoldali adnexectomia, Zalaegerszeg

Első feladat volt, hogy felvegyem a kapcsolatot G. doktorral, aki hosszú évek óta a nőgyógyászom. Itt, Kanizsán a magánrendelésén kerestem fel. Jelenleg Zalaegerszegen, a Megyei Kórház Szülészeti-Nőgyógyászati osztály főorvosa. Ott történt meg a műtét, laparoscopia beavatkozással.

Október 12-én befeküdtem, és másnap 13-án, pénteken műtöttek! Hmmmm, péntek 13. Na ez csak jó lehet.

Persze, tudtam, hogy hosszú és kemény tortúra lesz, míg a véna kanül a helyére kerül, és nem tévedtem. Többszöri fájdalmas próbálkozás után végül is Gy. aneszteziológus doktor úr győzelmet aratott szegény, kemoterápia által szétgyötört vénáim felett! Kanül a helyén!

A nőgyógyászom elmondta szépen, mi vár rám, mi a műtét menete.

Végül is négy napot voltam kórházban. Eddig elég rossz kapcsolatban voltam a drain-nel (ezt a szerkentyűt helyezik be műtét után, hogy szépen tudjon pucolódni a seb), amikor kirántják, hát az elég „ordítós”, vagyis hogy én szoktam kiabálni. Vasárnap, hazamenetelem előtt vették ki belőlem, és semennyire sem fájt... nem is értettem... Csak feküdtem abban az ominózus, sokunk által „imádott” terpesz-székből és vártam... Aztán a doktor úr közölte, készen vagyunk... Én meg csak feküdtem... Aztán ismét... „Készen vagyunk, felállhat.”

Tehát a kétoldali adnexectomia megtörtént.

Azt kell mondanom, nem egészen egy hónappal a műtét után, hogy ez volt az eddigi öt műtétem közül a legkevésbé megterhelő és fájdalmas.

Jó, az igaz, hogy ugyebár nem vágtak kívül, és így nagyon gyors volt a gyógyulás, már múlt héten tartottam zumba órát. Nagyon hamar gyógyultam, és a műtéti heg már szinte nem is látszik.

Hosszú évek óta vizsgálunk, rovom a kórházakat, rendelőket, de ennyi pozitív hatás sehol nem ért, mint Zalaegerszegen.

Fontosnak érzem, hogy ne csak a rosszat, a nem működőt, a kellemetlenséget vegyük észre, hanem tudjunk dicsérni és elismerni is. Én így tettem.

Köszönő levél, 2017. október 17.

„Kárász Tímea Fatima vagyok, Nagykanizsán élek.

A múlt héten feküdtem Önöknél a Szülészeti-Nőgyógyászati Osztályon.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani az Osztály dolgozóinak, a NŐVÉREKNEK munkájukért, kedvességükért, amivel irányomban voltak.

G. doktor végezte a műtétét, akit van szerencsém hosszú évek óta ismerni. Kedves, empátikus ember, és nagyon jó orvos. Szelídsége az egyik legnagyobb erénye!

Akit még kiemelnék, Dr. Gy. Cs. aneszteziológus!

Rendkívül körültekintő hozzá(m)állásáért köszönet és elismerés illeti!

Biztató szavai elterelték gondolataim a fájdalomról. Szemében láttam, minden rendben lesz... s rendben is van!

Kérem, soraim továbbítsák ezen nagyszerű embereknek!

Kívánok jó erőt, egészséget további munkájukhoz.

Maradok tisztelettel:

Kárász Tímea Fatima

2020. augusztus 2.

Az én kálváriám!

Sok idő telt el, szomorú hír az oka, ami miatt ismét írok. Na, de ne menjünk ennyire előre.

2018. október elején megtörtént Pesten, az Onkológián a jobb oldali mastectomia+implantátum behelyezése és baloldalon az implantátum csere. Ezt a műtétet K. doktor végezte, sebészt váltottam. Felmerül a kérdés, miért is nem írtam erről a műtétről olyan részletesen, mint a többről. Mert nem volt erőm. Nehéz volt az út eddig a műtétig, sok fájdalom, szomorúság kísérte, de ez a hetedik minden eddiginél nehezebb volt. Persze, gondoltam, ha az ember lányát keresztben elvágják, nem lesz egy könnyű gyógyulás, de gondolni és átélni bizony nem ugyanaz. Nehezen, hosszú hónapok alatt gyógyultam, testileg, lelkileg meggyötörve.

Bal cicim a nyakamban, jobb cicim a hónom alatt, de a végeredmény már nem taszít a tükörben, megszoktam. Ilyen vagyok, nincs mit tenni. Lassan visszarázódtam az életembe, és sok szép sikeres fellépés következett. Örültem minden felkérésnek. 2019 így múlt el.

2020 márciusában aztán köhögni kezdtem. Én nem tulajdonítottam ennek nagy jelentőséget, mindenki megfázik, köhög néha, van ilyen, de a köhögés csak nem múlt. Áprilisra terveztem az ötödik önálló estem, így sokat dolgoztam, gyakoroltam, jártam Tarnai Kiss László tanár úrhoz Pestre, élő zenekaros kíséretem lett volna a Harangláb Zenekarral, prímásukkal Schreiner Jenővel sokat próbáltunk, szóval használtam a hangom keményen.

Aztán beköszöntött a COVID-19! Minden leállt... az élet megállt, de én csak köhögtem. Szinte lehetetlenség volt orvoshoz kerülni. Persze, addig azért a köhögésre már beszédtem minden elképzelhető gyógyszert, antibiotikumot, allergia gyógyszert is, semmi javulás. Április 21-re sikerült időpontot kapnom Nagykanizsán tüdőgyógyász szakrendelésre, ez is a csodálatos házi-orvosnak, Tódor Enikő doktornőnek köszönhető. Fogadtak, bár komoly procedúra volt bejutni a rendelőbe a vírus miatt, de sikerült. Látva a doktor úr tanácsalanságát, nem nagyon nyugodtam meg. Tüdőröntgen teljes negatív, SAT: 98%, szóval a tüdőm olyan, mint egy versenysportolóé (legalábbis ekkor még). Véleménye: asthma nem zárható ki. Menjek vissza 2 hónap múlva, és jó

lenne majd egy CT vizsgálat is. Na, nekiálltam inhalálni napi kétszer szteroidot. Majd megfuladtam, mikor beszívtam, hetekig ment ez, de nem javultam, sőt csak rosszabb lett. A sok köhögéstől aztán elment a hangom, szinte teljesen, hónapokig nem tudtam énekelni, gyakorolni. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy nincs fellépés a vírus miatt.

Felmerült, hogy talán reflux, tehát menni kellene gyomortükrözésre. Na, de ebben a vírusos időszakban bejutni gyomortükrözésre szinte lehetetlen volt, max pár hónap múlva. Tehát maradt maszek alapon. Be is jelentkeztem a Perfect Med Gyógycentrumba, ide Kanizsára gyomortükrözésre, hogy végre végére járjak ennek az iszonyú köhögésnek. Előtte COVID tesztet kellett csináltatni, és végre jöhetett a gasztroenterológiai vizsgálat, ekkor már május 13-át írtunk. A vizsgálat egyértelműen kimutatta, hogy a hypopharynx-gége, garat mindkét oldalán hosszúkás fekélyek vannak. Szóval a diagnózis gastro-oesophagealis reflux (GERD). Újabb gyógyszert kaptam, savlekötőt, doktor szerint 3 hónap múlva minden rendben lesz, vissza se kell hozzá mennem kontrollra. Ekkor már komoly mellkasi fájdalmaim voltak, napokat töltöttem ágyban. Egyik vasárnap este a sürgősségin kötöttem ki, azt gondoltam, szívinfarktusom van. 3 órát ültem ott, míg az ügyeletes doktornő közölte, hogy ez a fájdalom a reflux miatt van. Aztán indult a reflux elleni hadjárat. Nagyon megnéztem, mit, mennyit eszem. Teljesen

elhagytam a paradicsomot, a reggeli kávé, tehen-tejet. Kevesebbet ettem, többször, sok levest, főzeléket. Semmi csoki, alkohol. Tarnai tanár úr tanácsára elkezdtem inni a Salvus vizet, reggel, este, egy pohárral. Gyógyteákat ittam, és lassacskán aztán elviselhetőbb lett az élet. Én és a GERD kezdtük megismerni egymást. A megváltozott étkezés miatt fogyni kezdtem.

Enikő doktornő javaslatára elmentem megvizsgáltatni magam, mert szerinte nagy valószínűséggel *Helicobacter pylori*-val fertőzött vagyok. Ez a baktérium felelős lehet a túlsavasodásért a gyomorban. Igaza lett. Május 28-án aztán a teszt pozitív! Kétféle antibiotikumot kaptam, ami elvileg megszünteti a fertőzést, elvileg.

Na, ezután következett egy magánrendelés Zalaegerszegen, Dr. F. fül-orr-gégész szakorvosnál. Mivel a hangom szinte teljesen megváltozott, fátyolos, érdes, mély lett, nagyon aggódtam, és mint a vizsgálat megállapította, volt is miért. Diagnózis: idült laryngitis, gégegyulladás. 3 hónapra eltiltott énekléstől, csak minimális beszédet engedélyezett, na ez már sok volt. Ahogy beszélt, egyáltalán nem volt biztos benne, hogy én még valaha a reflux előtti hangomon tudok énekelni, most már igazán elkeseredtem, pedig az igazán szomorú és fájó hír csak ezután jött.

Június 16-án meghalt édesanyám, s vele együtt belőlem is egy darab. A korábbi szívinfarktus és a mostani sok volt már gyenge szívének. Megdöbbenve, mély bánattal tettük öcsémrel az

ilyenkor szokásos feladatokat, de a mai napig nem dolgoztuk fel, hogy nincs többé anyánk.

Mély fájdalommal tudatjuk mindazokkal,
akik ismerték és szerették, hogy
drága Édesanyánk, Nagymamánk
KÁRÁSZ PÁLNÉ (sz: Beznicza Mária)
életének 75. évében elhunyt.

Felejtethetetlen halottunktól
2020. június 24-én szerdán 14:45 órakor
veszünk végső búcsút a murakeresztúri temetőben.
Előtte gyászmise 14:00 órakor
a murakeresztúri templomban.

Drága emléke szívünkben örökké él.

Kárász Pálné
(1945 - 2020)

Gyászoló család

Az onkológus R. doktortól sikerült kapnom egy beutalót CT vizsgálatra, ide Nagykanizsára. Megkaptam az eredményt, szerintem az ilyen eredmény minden ember rémálma. Nem vagyok orvos, de tudtam, hogy ez nem jó, nagyon nem. Elküldtem persze egyből Enikő doktornőnek, fel is hívott azonnal. Jól sejtettem, a bal tüdőcsúcsban 17, 15, 10 mm, és több apró, egymással részben összekapaszkodó elváltozás, és ha ez még nem lenne elég, a III., IV., IX. csigolyákon metastasis található.

Persze aztán csak sírtam, nem akartam elhinni! Az öcsém szerint biztosan összecserélték a leletemet. „Ez nem lehet a tiéd, Tesóm” – mondta. Istenem, bár így lenne!

Nem tudom, hogy küzdöm le a kettőt, a tüdő-, a csontáttétet, hogy lesz erőm? Meddig bírja a testem ezt? Petőfi sorai vannak eszemben:

„Lassan hervadni el, mint a virág,
Amelyen titkos féreg foga rág;
Elfogni lassan, mint a gyertyaszál,
Mely elhagyott, üres szobában áll.
Ne ily halált adj, istenem,
Ne ily halált adj énnekem!”

Persze elküldtem e-mailben az eredményt R. doktornak, hisz ő az onkológusom. Szerinte sürgősen gerincsebészeti konzíliumot kellene intézni.

A legnagyobb nyárban vagyunk, a COVID és a szabadságolások közepén. Ez nem megy. Tódor doktornő felvette a kapcsolatot a nagykanizsai kórház tüdőgyógyász főorvosával, T. doktornővel (mert szerinte a tüdő-mintavétel lenne a legszükségesebb), aki közbenjárásával nagy nehezen sikerült elintézni, hogy szeptember 1-én Székesfehérváron fogják elvégezni az EBUS mintavételt. Ez már egy jó hír. Minden további teendő, kezelés csak ezen eredmény függvényében lehetséges. Szóval várok.

Aztán jött az e-mail R. doktortól, hogy Budapestre, a Gerincgyógyászati Központba 2020. szeptember 28-án, 08:20-ra rendezett nekem időpontot. Talán valami gerinc-vonalon is elindul.

Persze, olvasgatok a neten a tüdő és csigolya daganatokkal kapcsolatban, hogy egyáltalán kérdezni tudjak, vagy csak megértsem, amit az orvosok mondanak. Nem tudom, most igazából a reflux miatt köhögök, vagy ez már a rosszindulatú sejtek műve, senki sem tud erre választ adni. Talán a biopszia után...

Kb. két hete elment a hangom, csak valami gyenge hörgő suttogás jön ki a számon, és egy pár napja vannak fájdalmaim köhögéskor, mintha késsel szurkálnának a bal oldalon fent a mellem alatt, ott a tüdőcsúcs körül... Szóval igyekszem nem köhögni, s ha nem eszem, nem beszélek, akkor nem nagyon köhögök. Tartok hastánc órát és zumbát is a csajoknak, jönnek, és én örömmel vagyok velük. Kitartanak mellettem, ez nagyon jólesik. Elmondtam nekik persze a hírt, joguk van tudni, hisz évek óta együtt vagyunk, s ha le kell mondanom az órát, akkor tudják, nem linkségből teszem. Nem tudom, meddig lesz képes mozogni a testem, de amíg bírom, addig táncolok.

2020. augusztus 27.

Ma csináltattam COVID tesztet. Hétfőn lesz eredmény, elsején vinnem kell magammal Fehérvárra. T. doktornő meghallotta a hangom, és rögtön elküldött a gégészhez, fogadtak is. Pont F. doktor rendelt, akinél voltam Zalaegerszegen magánrendelésen májusban. Megismert. Akkor a diagnózis hangszál- és gégegyulladás volt. Most is

megvizsgált, és a diagnózis hangszalag- és gégebénulás. Hmmm, na erre nem tudok mit mondani. Persze kérdeztem, mitől van, hisz nem énekelek, betartottam, amit előírt, de nincs rá válasz, „lehet” van... Lehet, hogy a daganat nyomja a hangszálat, lehet, hogy a rossz sejtek okozzák... Milyen furcsa is ez. Májusban még aggódtam a hangomért, tudok-e valaha még énekelni, hisz ez a munkám, ez a hivatásom, az álmom... most pedig azt sem tudom, meddig élek... és tényleg: mindig van rosszabb.

2020. szeptember 3.

Megvolt Fehérváron az EBUS mintavétel, G. doktor úr végezte. Eredmény 7-10 nap! Akkor tudjuk meg, hogy ez primer tüdőtumor, vagy emlő tu.recidiva, ezt a kezelés miatt fontos tudni. Tudtam beszélni pár szót a doktorral, semmi jóval nem kecsegtet. Örült volna, ha van PET CT eredményem, mert akkor pontosabban tudta volna elvégezni a mintavételt... ezt mondta. (PET? örülök, hogy sima CT-m van.)

2020. szeptember 16.

Megjött a mintavétel eredménye, G. doktor felhívott telefonon, hogy továbbítja nekem e-mailben.

Az onkológus szeptember 1-re behívott vizsgálatra, így már tudok neki vinni eredményt. Vajon hogyan tovább?

Sajnos a vizsgálat is ugyanazt állapította meg, mint a CT – rosszindulatú sejtelváltozás. Pontosabban: hörgő vagy tüdő rosszindulatú daganat, nem kissejtes carcinoma. Tehát, még azt sem tudjuk pontosan, hol van ez a „dög”, a hörgőkön vagy a tüdön, ami biztos, hogy nem műthető (ez nem jó hír). Továbbá, sem a primer tüdőeredet, sem az emlő tumor metastasis nem kizárható.

Szeptember elsején utaztam Budapestre, az Onkológiára, Rita elkísért, vonattal mentünk. A Déliben leszálltunk, és a túloldalon már megismertem, hol vagyunk! Meglepően keveset vártunk, talán fél órát. Az onkológus R. doktor értetlenül nézte a leleteim, aztán csak annyit mondott: genetika. Szerinte ez egy második primer daganat, ez sem túl jó hír. Egy lehetőség, hogy a fehérvári mintát bekéri további molekuláris patológiai jellemzésre. Ez annyit jelent, hogy tovább vizsgálják a mintákat, és ha megfelelő a küldött minta, ha jól vizsgálható, akkor talán lesz egy gyógyszer, amit kaphatok, és nem kell kemoterápia. Ez csodálatos lenne! Az első pici reménysugár ebben a hatalmas káoszban, ami hónapok óta körülvesz, és még ott van a csigolya. Istenem! Segíts utamon!

Ez a reménysugár oda. A molekuláris patológiai lelet szerint: „A vizsgált génekben terapia szempontjából prediktív jelentőségű mutációt vagy

transzlokációra utaló fehérje epressziót nem azonosítottunk”, vagyis nem vagyok alkalmas ezen terápiára.

2020. szeptember 28.

Gerincgyógyászati Központ, Pest. Már a bemene-
tel sem volt egyszerű a COVID miatt, de a lázmé-
résen, tesztöltésen túl az adminisztrációban
végre megkaptam a sorszámom. Fél kilencre volt
időpontom L. doktornál, persze tudtam, hogy ez
nem jelent semmit, váraкоztam türelemmel. 11
óra körül aztán hívta az elektromos kijelző az én
sorszámom. Átnézte a papírjaimat, aztán közölte,
hogy MR vizsgálat kéne. Hmmm, gondoltam, hát
az bizony kéne. Szólt az asszisztens hölgynek, és
aznapra 14:20-ra időpontom lett MR vizsgálatra.
Azt hittem, nem jól hallok! Eddigi tapasztalatom
alapján azt hittem, 2-3 hét múlva ad időpontot,
erre még aznap. Ez egy kellemes meglepetés volt.
El is végezték a vizsgálatot, és a lemezt (amin az
eredmény volt) is megvárhattam. Eredményem
ugyan volt, de kiértékelve nincs a vizsgálat, egy
hét múlva vissza kellett jönnöm L. doktorhoz,
hogy értékelje. Megtörtént. Hétfőn ismét Buda-
pesten a Gerincgyógyászati Központban voltam
és hallgattam az orvos szavait. Metasztázis van a
ThVIII, a ThVII, ThIII, ThII illetve a CII nyaki
csigolyatestben. Gerincsebészetileg teendő nincs.
Na fasza! A júliusi CT három elváltozást muta-
tott, most már öt van!

PET CT vizsgálat! Voltam már ilyen vizsgálaton, nem rosszabb, mint a sima CT, ha van vénád. Azért van rossz emlékem erről a vizsgálatról, mert én kemó után voltam és az megette a jobb vénám, a bal kezembe meg nem helyezhették be a kanült, mivel előtte műtötték a mellem. Vércukorszint mérése után kanül a helyén, az izotóp anyagot beadták, onnan már sugároztam. Egy óra alatt kellett meginni egy liter folyadékot, amiben röntgen-kontrasztanyag van, majd jön maga a vizsgálat. A hang a gépben mondja, mikor vegyek és ne vegyek levegőt. Aggódtam, csak ne köhögjek, mert mozogni az egész vizsgálat ideje alatt nem szabad, de aztán nem köhögtem. Ez is megvan! Kaptam egy kis kajacsomagot, na az jólesett. Ekkor már fél három volt, és egész nap nem ettem (a vizsgálatra éhgyomorral kell érkezni).

Ha már Budapesten vagyok, úgy döntöttem (vagyis Zoltán adta az ötletet), felkeresem az onkológusom az Intézetben, örültem, mert bejelentkezés nélkül is rögtön fogadott. Átnézte a leleteket, a gerincorvos L. doktor véleményét is figyelembe vette, szerinte a további kezelés: 6 db (alkalmanként 5 órás) kemoterápia és 10 sugárkezelés és a csontokra Zoledronsav-biszfoszfonát kezelés.

Megbeszéltük, hogy a kemót Zalaegerszegeen veszem fel, ahol fel kell keresnem M. doktort. (Ez volt a 72-ik utam Budapestre a betegségem óta.

Nagyon nehéz volt a kemó után még 3 órát hazautazni, iszonyúan elfáradtam, szóval Zalaegerszeg mellett döntöttem.) A biszfoszfonát kezelésnek komoly mellékhatásai vannak, de jelenleg nincs más lehetőség, hogy megakadályozzuk a csontokban a rákos daganatok továbbterjedését. Kiváltottam a gyógyszert, amit majd injekció formájában, vénába adnak be, mondjuk azt nem tudom, kicsoda, elvileg Zalaegerszegen.

Online összeült a Tüdőrák és Mellkas daganatok Terápiás Bizottság, aki az onkológus R. doktor tervezett kezelésével egyetértett, amennyiben adenoca igazolható.

Másnap felhívtam M. doktort, az onkológust, és időpontot kértem tőle vizsgálatra. Már tudtam rólam, R. doktor Pestről már beszélt velem, hogy keresni fogom, és másnapra adott is időpontot.

Szóval 7-én reggel hét órára mentem Ritáért, és irány a zalaegerszegi kórház onkológiai osztálya. A COVID teszt és az új betegfelvétel után végre az osztályon várakoztunk. Fél kilencre volt időpontunk, de persze ez semmit sem jelent, mert 12.30-ra kerültem a doktor elé, aki közölte, hogy ő minden daganatos betegséget gyógyít, kivéve a tüdőt. Na, gondoltam, ez szuper. Tehát, ha beleegyezem, akkor továbbküld T. Főorvoshoz a pulmonológiára. Előttem hívta telefonon, minden leletem átbeszélték, jó sokáig bent voltam. T. doktor nagyon elégedetlen volt a fehérvári biopsziai leletemmel, nem egyértelmű a diagnózis, most ő hogy kezeljen erre beteget?!

Valóban, semmi konkrétum nincs benne, lehet ez is, és lehet az is... G. doktor Székesfehérváron mondta nekem, hogy ha van PET CT-m, akkor pontosabban tudott volna mintát venni... sajnos akkor még nem volt.

Ahogy hallottam a két orvos beszélgetését, az a gyanúm, hogy meg kell ismételni a biopsziát, na akkor dobok egy hátast. Abban maradtunk, hogy leleteim, elérhetőségem leteszem az osztálya nővér-pultján és T. doktor fel fog engem hívni. Na, hát persze, eddig a percig semmi. Várok. Megint. Március óta csak várok. Kezdek elfáradni.

2020. október 12. hétfő

Nagy fájdalmaim vannak, egyre nehezebben tudok ülni a gép előtt. Jobb oldalon, a lapocka alatt érzek állandó, szűrő fájdalmat, amit egyre nehezebben viselek gyógyszer nélkül. Köhögök is mélyen, de az kicsit talán enyhébb, amióta a CBD olajat használok (szept. 5.). Legalábbis a mély, szűrő érzés nincs a mellkasomban köhögéskor, ahogy a kezdetekkor. A hátam viszont annál fájdalmasabb, gondolom a csigolyákon lévő daganat miatt, nem tudom, választ pedig egy orvostól sem kapok. Bólintanak, mikor mondom, hogy fáj a hátam, és ennyi. Napközben fent vagyok, teszek-veszek, de aztán le kell pihennem, fekve a legelviselhetőbb.

Még tartok szerdai és csütörtöki napokon has-tánc és zumba órát, de előtte mindig fájdalomcsillapítót veszek be, máshogy nem menne. Persze,

nem ugrálok nagyon, de szükségem van arra, hogy ott legyek. A csapat csodálatos, nagyon mellettem vannak. Jönnek mindig órára, sokan vagyunk.

Ismét részem volt egy nagyszerű meglepetés zumba partyban, csuda boldog este volt. Egyik csütörtökön mentem órára, és senki sem volt a teremben, csak Németh Dávid (ő a legjobb barátom a zumba instruktorok közül) ült a színpadon. Azt hittem, rossz napon mentem órára, de aztán be-szállingóztak a többiek is a szomszéd kisteremből, és a HEMO csodás tükörterme megtelt zumbással. Ildi mosolygott az ajtóban, megöleltem és sírtam. Ildi és Dávid szervezésében, András, Ági, Csenge instruktorokkal két órás nagyszerű party kerekedett, melynek belépő összegét mind megkaptam. Hálás és boldog voltam akkor este.

*2020. szeptember 17. Meglepetés zumba party
Fatiért*

Phytodynamic: azt hiszem, nincsenek véletlenek!

Ritáékkal egy nagyszerű kis borkóstolón vetünk részt az egyik szombaton. Egy budapesti cég is ott volt, az évzáró bulijukat tartották. Mint kiderült, van a kezükben egy csodaszer. Szóval én most ezt a szert szedem pár napja. A hátamban a fájdalom szinte teljesen lecsökkent. Annyit érzek, mintha izomlázam lenne, de nincs fájdalom. Nem tudom, ennek a szernek köszönhető, vagy véletlen, vagy csoda, nem tudom, bízok és szedem.

Csak megjött a pulmonológus T. doktor telefonja, szeretné, ha elmennék egy nyaki ultrahang vizsgálatra Zalaegerszegre, hogy jobban megnézzük azt a nyirokcsomót a nyakamban, amit a PET CT mutat, ja és a legjobb, amit mondott, hogy nekem nincs a tüdőmön daganat! Mi? A júliusi CT óta azt mondják, hogy tüdődaganatom van, most meg nincs? Na, teljesen nem értek én már semmit. Szóval november 19-én jelentkeznem kell nyaki ultrahang vizsgálatra, majd fel kell keresnem T. doktort a továbbiak miatt. Megbeszéltem vele, hogy a biszfoszfonát injekciót is be kellene már adni, hisz itt áll szekrényben, mióta R. doktor felírta. Anita elkísért, útnak indultunk a zalaegerszegi kórházba. Kilenc órára volt időpontunk (ami ugyebár, tudjuk, semmit sem jelent), vártunk. Sorra kerültem, egy kedves doktornő végezte az UH vizsgálatot. Elképedt, amikor olvasta a kórelőzményt. Láttam rajta a döbbenetet, ennyi mindenén átmenni. Megtalálta, ami keresett. 25

mm kóros képlet igazolódott. Erektől elválaszthatónak tűnik, azt mondta, ez jó hír, így talán tudnak belőle mintát venni. De jó, újabb mintavétel?! Mentem eredményemmel T. doktorhoz. Fogadott is azonnal. Kicsit tudtam beszélni vele, hogy akkor most mim is van nekem, ha nincs tüdődaganatom?! Tehát a mellkasban van a daganat, meg a hasamban! Hasamban?! Erről eddig szó sem volt! Visszakérdeztem... a hasamban? Igen! Na, azt hittem, elájulok. Felhívott egy sebészt, P. doktort, hogy felküld hozzá, nézze meg a leleteim, mintát kellene venni a nyakamban lévő nyirokcsomóból, megoldható-e a műtét. Elküldött hozzá, aztán mondta, menjek vissza, és beadják a biszfoszfonát injekciót. Nagy nehezen megtaláltuk P. doktort, mint kiderült, Nagykanizsáról jár már 10 éve Zalaegerszegre dolgozni. Véleménye, UH jelölését követően biopsia mintavétel megkísérelhető. Elvittem az eredményt T. doktornak, azt mondta, hívni fog, hogy mikor tudják ezt megoldani. Aztán nővér beadta az injekciót, és jöttünk haza. Nem voltam rosszul, örültem, korai volt az örömöm.

Biszfoszfonát. Utánaolvastam ennek a gyógyszernek már régebben. Aggodalommal, félelemmel töltött el, amit olvastam a mellékhatásokról. A biszfoszfonátokat széles körben használják az emlőrák és bizonyos daganatok csontáttéteinek kezelésében. Ezen kezelés képes a daganat okozta csontlebonlás sebességét lelassítani. A vérárammal a csontba jut, és ott kétféle úton fejt

ki hatását. Egyrészt megakadályozza, hogy a csont szárazanyag-tartalma kioldódjon, és ezáltal szerkezete ritkuljon. Másrészt a csontot bontó sejtek életét megrövidíti és aktivitásukat gyengíti, azaz a csont „bomlását” akadályozza meg, illetve lassítja le. A csonttáttétek miatt (kezelés hiányában) spontán csonttörések, bordatörések, csigolya-összeroppanások lehetnek. Mellékhatásai: hányinger, gyomorégés, nyelési nehézség, nyelőcső érzékenység, izom-, ízületi-, csont- vagy gyomorfájás, egyes esetekben influenzaszerű lázas állapot. Ritkán súlyosabb mellékhatás is előfordulhat: állkapocs-csont elhalás, amely elsősorban komolyabb fogászati beavatkozások alkalmával jelentkezhet.

Szóval elkezdtem a biszfoszfonát kezelést. Ha-zaértünk Egerszegről, és már este éreztem, hogy nem vagyok jól. Belázasodtam, és úgy fájt mindenem, még a takarót sem bírtam, ha hozzám ért. Két napot feküdtem így. Rita elhívott Szulák Andi koncertre, sajnos az is kimaradt, hastánc órát sem tudtam megtartani. Ma kicsit jobb. Talán ma el tudok menni zumbát tartani, persze nem ug-rálok, csak ott leszek velük, köztük. Az gyógyu-lás nekem. Anita hozott, ami kell, finom leveskét is. Gajáry bácsiért is aggódom, fájt a szíve, gon-dolom izgul értem. Félek, ne legyen semmi baja. Imádkozom érte (is).

Nagyon szép idő van. Ma mennek ki Petiék Ke-resztúrra, sok a meló a fenyőben. Megkapták az engedélyt is a karácsonyfa-árusításra. Ma lefog-laltam a pesti szállást is nekik. Örülök neki.

T. doktor még nem telefonált, gondolom már hétfőig nem is fog. Három napos ünnep jön. Váro-
rok.

2020. november 1. vasárnap

Ismét pakolok. Persze nem a fehér homokra, hanem kórházba. Megvan az időpontom a nyaki biopsziára, holnap reggel 7 óra, Zalaegerszeg. Sebészet, befekvés. Anita eljön velem, aztán hazahozza a kocsim. Majd eljön értem, ha tudom már, mikor mehetek haza. Ez a terv. Végül is nem P. doktor végzi majd a beavatkozást (elment szabadságra), hanem a sebészet osztályvezetője, Cs. főorvos.

Pénteken megvolt az EKG, vérvétel, vizeletvizsgálat, találkoztam Cs. doktorral is, Ritával vártunk rá 2 órát, adott egy papírt és viharzott is tovább. Hál' Istennek a pulmonológus T. doktorral e-mail kapcsolatban vagyok, tőle bármit kérdezhetek, rögtön válaszol, reagál. Hálás is vagyok érte. Különben még azt sem tudnám, hétfőn hogy készüljek, befekvés lesz, vagy a biopszia után jöhetek azonnal haza.

Az UH bejelölésnél nem lesz szűrés (ugyebar meg kell jelölni a nyirokcsomót, hogy a sebész tudja, hová szúrjon), csak tintával jelölik meg a bőrön a területet, ezt is T. doktortól tudom. Már előre rettegettem, hogy egy nagy tűt a nyakamba szúrnak az ultrahangon, és úgy festik meg a nyi-

rokcsomót. (Átéltam a mellnél többször, hatalmas fájdalom.) DE NEM! Ami még fontos, T. doktor szerint a PET CT valami elváltozást mutat a hasamban is, szóval meg fogom tőle kérdezni, mi ez? A háziorvosom, Enikő doktornő semmi rosszat nem lát a PET CT leírásban a hasamra vonatkozóan.

2020. november 2. hétfő

Befeküdtem Zalaegerszegre, a sebészetre. Ez az osztály elvileg a 4. emeleten van, de a COVID miatt leköltöztették a 3-ra. Hatalmas fejetlenség, káosz volt az egész osztályon (gondolom a költözés miatt). Megrémültem. Valami idegen, általam sosem látott férfi odajött hozzám, hogy felveszi az adataim. Kiabált, pörölt (nem velem, az állapotok miatt), egy raktárban álltunk, ahol egy asztal sem volt. Mindenki ideges, az osztály már szinte teljesen tele. Mint később kiderült, ő műtött, V. doktor.

Hm, nem tudom, ezt eddigi tapasztalataim szerint úgy csinálják, hogy xy vagyok, én fogom műteni, ez és ez fog történni... stb. Na, itt nem volt semmi ilyen. Egyáltalán nem voltam felkészülve, felkészítve semmire (főleg, hogy úgy volt, hogy Cs. doktor műt, őt vártam). Voltam már mell- és tüdő biopszián, de eszembe sem jutott, hogy három napig leszek kórházban egy nyirok mintavétellel. A hat főszórterem tele volt. A nővérek túlterheltek, fáradtak, idegesek, főleg a fiatalok.

Volt egy szőke, idősebb nővér, na ő csodás volt. Bármikor bejött a kórterembe, mindig mosolygott, volt egy kedves szava. Ő Erzsike nővér. Mindenki kedvelte a szobában. Több negatív élményem is volt, jó, hogy így egy hét után, lehiggadva írok. Fáj a nyakam, de ez nem is csoda. Az UH jelölés szerint a képlet a bőrfelszíntől 1 cm-re helyezkedik el, műtétkor mégis három cm mélyen találták a megnagyobbodott nyirokcsomót. A műtét alatt artériás vérzés lépett föl, amit megszüntettek, de a nyirokcsomót csak három darabban sikerült kivenni. V. doktor azt mondta, reméli, azért sikerül a szövettani vizsgálat. Nem volt túl biztató. Most már elbírja a nyakam a fejem, de nagyon fáj minden mozdulat. Átcseréltem a kötést, öt cm vágás van bal oldalon a nyakamon, és nagyon duzzadt. Holnap varratszedés, meglátjuk!

Nagy baj, hogy két napja nagyon fáj a jobb lábam, a csont vagy izom, vagy nem tudom mi. Olyan, mint amikor influenzás vagy, és fájnak végtagjaid a láztól, de én nem vagyok lázas. Agyban voltam egész nap fájdalomcsillapítóval, éjjel is csak keveset aludtam. Most itt ülök a gép előtt, de be kell fejeznem az írást, olyan, mintha tépnék a húst a csontomról. Fájdalom fájdalom hátán. Mára sétát beszéltünk meg Ildivel, utána gombócozást, készít nekem csodás túrógombócot, de nem tudok felkelni, sétálni vele. Szomorú, már hiába is tervezek bármit, a testem az úr.

Apukám szegény sokszor mondta, hogy fájnak a lábai, mieloma multiplex, ez volt a diagnózis.

Milyen elszántan, mennyi erővel viselte fájdalmait. A kemoterápiát, az övsömört, csodálatra méltóan. Én is próbálok erős lenni, ahogy telik tőlem. Az állandó fájdalom bekúszott az életembe, részese lett a mindennapoknak. Megváltoztat, érzem én.

2020. november 25. Katalin napján írok

November 10-én, kedden kivette V. doktor a varratokat a nyakamból. Szépen gyógyul a seb, biztosan jót tesz neki a krém, amit vettem a patikában. Megjött postán a szövettan eredménye, és jelezték, hogy november 24-én jelenjek meg az Onkológián a további kezelés megbeszélése miatt. Szóval Ritával felkerestük M. doktort. Nem kellett sokat várni, kb. fél óra és sorra kerültem. Na, bent aztán M. doktor elkezdte az elejéről. Minden papírt, minden eredményem átnézte, nagyon figyelmesen, diktált az asszisztens hölgynek. Felhívta Pesten az onkológust, R. doktort is, konzultáltak, mi legyen velem. A helyzet az, hogy nyirokcsomó áttétek vannak a nyakon, mellkasban, és többszöri csigolya áttét. A tüdő tiszta, bár azt mondja, hogy a PET CT szerint tüdőgyulladásom volt nemrég. Na, hát én ezt nem vettem észre, mondtam is neki. Nem értette, én sem. De a lényeg, hogy a tüdőn nincs daganat. Jövő héten fog értesíteni, milyen kezelést gondol a leletek alapján. Addig várni kell. Kell majd egy CT, hogy tudjuk, jelenleg hogy állunk, aztán jöhet, aminek

jönnie kell. Megkaptam a második Zoledronsav injekciót is a csontokra. Ott adták be a kezelőben, ahol majd a kemoterápiát is kapom. Kedves volt a nővér, hálás voltam nyugtató szavaiért. Aztán besétáltunk a belvárosba Ritával. Megállapítottuk, hogy mennyi szép üzlet van Egerszegen, Kanizsához képest. Aztán haza. Már beesteledett. Rita nyugalma mindig olyan biztosságot ad, mintha minden rendben lenne. Látott egy szép táskát az egyik kirakatban, nagyon tetszett neki. Eldöntöttem itthon, hogy meg fogom venni neki karácsonyra ajándékba, nagyon fog örülni, én pedig az ő örömének.

2020. december 14. hétfő

Reggel 8 órára rendelték vissza M. doktor elé, megbeszélni a továbbiakat, illetve papírokat aláírni. Nem igazán értettem, miért kellett nekem nyolcra menni. Pesten a Kékgolyóban is mindig úgy volt, hogy akik aznap kezelést kapnak, őket veszi előre a doki, ami érthető is. Hiszen hosszú órákba telik, míg lefolyik a kemó. Itt Egerszegen is ez a bevett szokás. Na, szóval én egy óra körül kerültem a doktor elé. A biopszia szerint tripla negatív emlőrák a diagnózis (TNBC), ami egy nagyon agresszív ráktípus. (A mell-daganatban szenvedők csak 15%-a tripla negatív, hál' Isten, sajnos én igen.) Ez okozott áttétet a nyirokrendszerben és a csontokra. Bármelyik emlőrák lehet tripla negatív, de kutatások eredménye alapján

gyakrabban fordul elő az 50 év körüli betegeknel, és azoknál, akiknek családi halmozódást mutató emlő- és petefészekrákok formájában megnyilvánuló genetikai eltérése van (BRCA1 gént hordozók), és fekete bőrrű, afrikai betegeknel. Nos, rám az utolsó két szó kivételével minden igaz (mondjuk fekete bőrrű az nem vagyok).

Jelenlegi terv, hogy bevonnak egy amerikai kutatási programba, ami segíthet. Ez egy összetett program, immunterápia+kemoterápia együtt. A kezelés 36-48 hónapig tart, és hetente adják Zalaegerszezen. Nagyon sok és komoly mellékhatása van. Bár már aláírtattak velem egy 26 oldalas beleegyező nyilatkozatot, amiből több oldal csak a lehetséges mellékhatásokat taglalja, de ezen terápia megkezdésének feltétele, hogy a PD-L1 fehérje kifejeződését a tumorban kimutassák. Tehát, még meg kell várni a patológiai vizsgálat eredményét. Kellene írnom a karácsonyi készülődésről, Petiék fenyőfa-árusításáról, de valahogy semmi sem érdekel. Én fogom a három gyerekkel megoldani szenteste a vacsit és a karácsonyi kaját. Nagyját már megvásároltam, Ildi segített, és ki is vittük Keresztúrra. Ott leszünk végül is karácsonykor. Ott jól elférünk. Bár már semmi sem lesz olyan, mint amikor édesapám, édesanyám élt. Szomorú hallani minden nap a médiában, hogy még mindig naponta közel 200 ember hal meg itthon a COVID miatt. Pedig komoly szigorítások vannak. Az a sok idős ember egyedül az otthonában, a kórházakban. A lélegeztetőgépet

csak kb. 10% éli túl. A szenvedő haldoklótól pedig el sem búcsúzhatnak a szerettei. Ez rémes és borzalmas. Valahogy ezt a karácsonyt senki sem várja.

2021. január 5. kedd

Furcsa leírni: 2021! Igen, eltelt a 2020-as év. Petiék minden fenyőfát eladtak Pesten, és szenteste előtti nap már itthon voltak. Nagy öröm ez! Én és a gyerekek vártuk haza őket Keresztúron, a szülői házban. Gondoskodtam ételről, italról. Bevásároltam mindent. A karácsony kedvesen, szépen telt, de többször könnyes szemmel gondoltunk azokra, akik már nem lehettek velünk. Drága szüleim!

Eltelt a szilveszter is, csendesen, ahogy általában az egész világon. Az emberek otthonaikban búcsúztatták el ezt a szörnyű évet. Igazán nem volt mit ünnepelni, legfeljebb, hogy vége!

Visszatekintés

Korunk emberének talán legnehezebb éve volt a tavalyi. Pedig milyen szép szám: 2020!

A COVID-19 a világon majdnem kétmillió ember halálát okozta eddig, 87 millió a fertőzött és 61 millió a gyógyult. Itthon tízezer ember halt meg, 174 ezer a gyógyult eddig.

FEBRUÁR

Nekem sem ez volt a legszebb évem! Kezdődött februárban azzal, hogy meghalt egy számomra nagyon kedves férfi, hasnyálmirigy-rákban. Végignézni, ahogy egy csinos, erős, 90 kilós fiatalember lassan 40 kilóssá sorvad, nagyon nehéz volt. Hite végig kitartott, mely könnyebbé tette számára a „távozást”. Sikerült tőle elbúcsúznom, másnap pedig jött a telefon, hogy „Bandi elment”. Ha csak tehetem, kísétálok a temetőbe. Gyűjtök egy mécsest, és emlékezem, de már csak a szépre...

MÁRCIUS

Február végén volt az utolsó fellépésem, aztán jött a vírus miatti zárlat és a folyamatos köhögés. Orvoshoz járás, vizsgálatok, tanácsstalanság. Elment a hangom, ami az életem volt, nincs fellépés, nincs pénz, nincs semmi, csak várakozás, aggodás, nyugtalanság.

JÚNIUS

Júniusban édesanyám is „elment” hirtelen, senki sem számított rá. A szív megállt. Akkor és ott értettem meg, hogy egyedül vagyok. Anyám nélkül csak fél ember, s lassan már az sem. Megyek, teszem, amit kell s mit bírok, de ez a Tímea már soha nem ölelheti át az ő mamókáját és a papókáját. A szíve fájdalmas cafatokban.

JÚLIUS

Júliusban az újabb sokk! Ahhoz képest, hogy azt mondták, refluxom van, a CT rosszindulatú elváltozásokat mutatott tüdőn (ami azóta kiderült, hogy nem igaz, mert nyirokcsomó áttét van) és a teljes csigolya szakaszon. Az ilyen eredmény minden ember rémálma. Annyira elkeseredtem! Úrrá lett rajtam a rettegés. Rettegés, aggódás a jövőtől, a rám váró fájdalomtól. Anyám velem volt, amikor 2014-ben kemoterápiát kaptam, de most ő nincs. Nélküle kell végigcsinálnom, nem tudom, menni fog-e, nem tudom! Persze hálásnak kell lennem, és az is vagyok, mert nem vagyok magányos a harcomban! Mellettem vannak Anitaék, csodás, ahogy aggódnak értem, Ildi, Rita, segítenek, amiben csak kell, teljes szívvel! A zumbás lányok kocsonyát készítenek nekem, vagy finom csokis kuglófot sütnek, nem maradtam magamra, de anyám hiányának fájdalma nem csillapodik. A csatát magamnak kell megküzdenem!

Nyáron volt egy pár hastánc és zumba óra, de aztán ősszel ismét lezártak a művelődési házak, így a HEMO is. Ezen bevételi- és örömszerzési forrás is megszűnt. Tudom, hogy otthon minden nap kellene tornázni, vagy jógázni, de ha éppen nem fáj semmim (ami azért elég ritka), akkor csak élvezem Rita vagy Ildi társaságát. Sokat sétálok, amikor csak tehetem. Ildivel megyünk a Csónakázó tó körül. Az 4,5 km. A minap a gyékényesi kotrót jártuk körbe. Igaz, megáztunk,

de attól még nagy élmény volt. A hétvégén végigjártuk Ritával a cserfői hegyet, 5,73 km. Vettek ott egy kis pincét Jóskával, eldolgoznak majd öregségükre, szeretnek a földdel, szőlővel foglalkozni. Adjon Isten erőt hozzá nekik, nagyon jó emberek! Szóval, próbálok a levegőn lenni, amennyit csak bírok. Sajnos van, hogy két napot is ágyban töltök, ahogy tegnap és tegnapelőtt is. Halovány vagyok, és állandóan fáj a nyakam, magas a vérnyomásom, s ha köhögök, szétszakad az agyam. Na, szóval ezek nem jó napok, de aztán jönnek megint könnyebbek.

MOST

Az M. doktor által előjegyzett vizsgálatok lassan meglesznek. Holnap megyek Egerszegre csontizotóp vizsgálatra Ritával. Január 29-én voltam mellkas, hasi medence CT-n, szilveszter napján pedig koponya CT-n! Amint megvannak az eredmények, kiértékeli a doktor, és jan. 15-ig el kell kezdődnie a terápiának.

2021. január 13.

Most érzem úgy magam, hogy írok kicsit. Gondoltam, dokumentálom, hogy viselem a kezelést. Ez nekem is új, más lesz, mint az előző kemoterápia.

A vizsgálatok eredményei sajnos nem jók. Sőt! 2020. október 5-én a PET CT szerint a máj telje-

sen tiszta volt, semmilyen elváltozást nem találtak. A mostani CT eredménye szerint viszont már a májon is vannak metastasisok. Na, ez teljesen letaglózott. Nincs tehát más út, jön a kemoterápia, nem lehet várni. Nem használtak a tormaföldei Bertha professzor úr termékei, sem a phyto szerek, sem a biorezonancia kezelések, pedig de jó lett volna. Rengeteg pénzbe került, de úgy néz ki, nekem nem használt egyik sem.

Én vagyok a 4-es számú beteg!

1/1. kezelés:

atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav

2021. január 11-én fél kilencre kellett mennem az első kezelésre. Komoly vérvételi vizsgálatok szükségesek, mint pl. HIV fertőzöttség, hepatitisz, ezek eredményét meg kellett várni, ezért utoljára kerültem M. doktor elé. Kiírta az anyagot, így végre bekötötték a kanült, és ment az infúzióban először hányáscsillapító, ez minden alkalommal így lesz, a Zoledronsav a csontokra az kb. 15 perc, majd az atezolizumab (Tecentriq) egy órán át és a kemoterápia (Paklitaxel) kombinált kezelés. Rita velem volt, nem volt olyan szörnyű érzés, mint 2014-ben (talán mert nem volt piros színe), persze a hajam attól még ki fog hullani. Nyolc órán át voltunk az onkológián. Hogy egy idős, beteg, vagy csak egy rossz állapotban

lévő beteg ezt hogy viseli, nem tudom, de döbbenet az egész.

Első nap éjjel jelentkeztek a csont-ízület fájdalmak elég erősen (hogy ez most a Zoledronsav injekció mellékhatása vagy a másik kettőé, azt nem tudom). Kedden, szerdán egész nap ágyban voltam. Fájdalomcsillapítóval elviselhető volt.

Csütörtökön elkezdett érzékeny lenni a felső fogínyem, és észrevettem valami deformitást a bal szemfogam felett a csonton, mintha agyaram nőne. Megréműltem, persze. Felhívtam Andi főnővért (aki nagyon kedvesen, kedden érdeklődött hogylétem felől), mondtam neki, olvastam, a Zoledron csinálhat ilyen állkapocs-degenerációt, de csak annyit mondott, szerinte nem szedem még olyan rég, hogy az legyen. Na mindegy, hétfőn mondom majd M. dokinak, nagyon ideges vagyok miatta. Szeptember 25-én, mielőtt elkezdődött volna a Zolderonsav kezelés, elmentem a fogorvoshoz, semmi gond nem volt a fogaimmal. Tehát, ez azóta történt. Az általános gyengeség mellett állandó szájszárazságom van és erős szorulásom is. Soha nem volt gondom a széklettel, gondolom ez is a szerek hatása.

Ma péntek van. Eddig hányinger, hányás nem volt. Most nincsenek csontfájdalmaim sem, de nagyon halovány vagyok. Hétfőn Rita ellátott jó adag elemózsiával, nagyon finoman, egészségesen főz. Ildi is volt nálam a héten, hozott céklalét, jót beszélgettünk, aranyos nagyon, tegnap Peti volt, kicsit nosztalgiaztunk. Elment sütiért a csa-

ládnak és hozott nekem is. Olyan jó gyerek, szeretem tiszta szívemből. Anita is beugrott kis gyümölcscsel. Szóval törődnek velem, ez megnyugtató, jó érzés. Nem vagyok egyedül.

2021. január 18. hétfő

1/2. kezelés: paklitaxel (kemó)

Ma csak kemót kaptam. A szokásos vérvétel reggel. Elsőként kerültem a doktor elé, ilyen még soha nem volt, eddig mindig utolsó voltam. Hamar lefolyt az anyag, aztán jöhettem is. Egy kedves zenész barátom volt velem az onkológián. Innen egyedül mentem, ott találkoztunk.

Ez a hét átlagosan telt. Nem voltak nagy fájdalmaim, de igen gyenge vagyok. A fej-nyakfájás általánosan megvan. Többet kellene levegőn lennem, de mire felöltözöm, már elfáradok, és hát ez a 3 emelet, de cél, hogy mindennap kicsit sétáljak. Nagyon komoly székrekedésem van, nagyon megszenvedek minden toalettet. A doki írt szirupot, talán kicsit segít. A héten elmentem fogorvoshoz, de azt mondja, semmi komoly, ne aggódjak. Sajnos a CT gépe elromlott, így nem tudta azzal megvizsgálni, de ha sikerül megszereltetni, akkor telefonálnak és meglesz a vizsgálat. Nem ciszta, mert kemény, de akkor micsoda? Olyan, mintha agyaram nőne baloldalon felül a szemfo-

gam felett. Aggódok. Ez a hét különben nyugodtan telt. Nem volt hányinger, csak a szokásos általános gyengeség, nyak-fejfájás.

2021. január 25. hétfő

1/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel

Édesapám névnapja. Ma is zenész barátom volt velem a kezelésen. Kedves tőle, hogy elkísér, pedig tudom, utál korán kelni. Szokásos ütemben ment minden, elég későn értem haza, de nem voltak fájdalmaim. A nagyon jó hír, hogy jövő héten kimarad a kezelés. Nem kell jönnöm Zalaegerszegre. Ennek nagyon örültem. Tehát így áll fel a protokoll, három hét kezelés, egy hét pihenés. Kaptam egy hetet! Hip, hip, hurrá! Ha úgy viselem, ahogy a múlt hetet, akkor csodás öröm. A harmadik kezelés hete jól telt. Hányinger és egyéb fájdalom nélkül. Elmentem manikűröshöz, Marcsi megcsinálta szépre a körmeim. Olyan jó érzés, hogy ápoltak, szépek a kezeim.

Anita, Panna is meglátogatott, ahogy minden héten. Én is voltam náluk, vittem egy kis sütit, és hosszan, jót beszélgettünk. Szüleinkről, a múlt-ról, gyermekkorunkról. Elmentünk Petivel Keresztúrra, a temetőbe is. Gyűjtöttunk mécesst és emlékeztünk. Ildi is eljött, ismét nagyon finomat főzött nekem. Aranyos, gondoskodó lélek. A Kis-

Balatonon tettünk egy szép nagy sétát. Kellemsen elfáradtam, de jólesett kint lenni a friss levegőn.

A nem túl örömteli hír, hogy csomókban hullik a hajam. Persze, tudtam, hogy ki fog hullani (fáj is a hajhagyma, ahogy hozzáérek), de attól még nem jó érzés, ismét kopasz leszek. Szólok Anitának, és nullás géppel letolja, ahogy 2014-ben tette. Szegényem, de zokogott a fejem fölött, talán most nem fog. Nekem könnyebb lenne.

2021. február 8. hétfő

2/1. kezelés: atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav

Ismét nagy kezelés. Nehezen jöttek meg a véredmények, nagyon sokat vártunk Ritával. Ilyen későn még soha nem értünk haza, fél ötre. Elfáradtam. A kezeléseket megkaptam, jól viseltem. Volt egy kedves eset, egy idős bácsi jött oda hozzám, amikor megkapta a kezelését. „Művésznő, hát maga itt? Hát hol a szép hangja?” Meglepődtem, mert hosszú hónapok óta senki nem hívott így. Elköszönt, aztán együtt sírtuk el magunkat Ritával, olyan megható és kedves volt az egész szituáció. Bizony egy éve nem énekeltem. Felidéztünk sok szép sikeres fellépést, kedves poént. Ritával mennyi, de mennyi szép közös élményünk van. Jó volt visszaemlékezni, de nagyon szomorú is, csak sírtunk. Nem tudom, valaha

visszatér-e a hangom, senki sem tudja, azt sem, mitől ment el, de soha nem felejttem el azt a sok csodát, amiben a színpadon részem lehetett. Áldás, hogy megadatott.

Most nem fájnak a csontjaim sem, nyugodtan telt el a hét. A szokásos gyengeség, fej-nyakfájáson kívül nincsenek fájdalmaim, örülök nagyon. Talán mintha többet köhögnék, mióta elindult ez a kezelés-folyamat. Így érzem. Péter öcsém feltette az új autó-üléshuzatot a kocsimra, igen szép lett, apró örömek. Megjött a két turbán is, amit rendeltem, szépek, az anyaguk pedig nagyon jó. Kell is, mert már teljesen kopasz vagyok. Próbálom megszokni az új Timi látványát a tükörben, idővel biztosan nem lesz ilyen idegen.

Ma Valentin nap van, Petiékkel ebédelek. Nem mondom, hogy ez a legkedvesebb ünnepem, de akkor is úgy hiszem, hogy a hétköznapiak monoton sodrásában nagyon nagy szükség van ünnepre. Jó a lelkünket, testünket kicsit ünneplőbe öltöztetni.

2021. február 15. hétfő

2/2. kezelés: paklitaxel (kemó)

Ma egyedül mentem Zalaegerszegre. Nagyon hideg van, nem akartam senkit ilyen cudar időbe kirángatni hajnalban az ágyból, meg jól is vagyok. Ma csak egy kezelés lesz, talán nem visel meg jobban, mint eddig. Most sem kellett doki elé

mennem (legalább azt az időt sem kellett kivárnom), Andrea, a főnővér mindenben segítségemre van, válaszol a kérdéseimre, amire persze tud. Jó lélek.

Aztán csak eltelt a hét, csendesen. Sétálok, amikor jobban van erőm, kedvem. De sokat alszom. Itthon a lakás csendje megnyugtat. Még jó, hogy szeretek itt élni. Néha eltapogatok a ruhásszekrényben, vagy rendbe rakom a spájzot.

Sok a restanciám. Olvasnom kellene, nagyon. Tornázni minden nap, sokkal többet, mint csak a reggeli torna. Átgyakorolni a zumba koreográfiákat. Táncolni nehezen veszem rá magam, pedig de imádtam. Aprópó, összejöttünk a zumbás csajokkal az Erzsébet téren, szépen süttött a nap, nagyon jót beszélgettünk. Ők is cipelik saját terhüket, nehéz időket élünk. Hiányzik mindenkinek a heti együttlét, a tánc, a zene, hogy tudunk egymásról, mert összetartozunk. Ez most nincs, most más. De megbeszéltük, amint lehet, ismét együtt táncolunk majd. Isten adjon hozzá erőt mindannyiunknak.

2021. február 22. hétfő 8 óra

2/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel

Minden rendben ment, a kezelést megkaptam, és időben haza is értem, délre otthon voltam, na ilyen még nem volt. Ebéd Gajáry bácsival (ahogy minden nap), aztán pihenés délután. Szépen telt a

hét. Ritával nagyot sétáltunk Cserfőn, Ildivel a Csótón. Pannával shopping délutánt tartottunk. Boldog volt a drága nagyon. Megérdemli, olyan ügyes, szorgalmas teremtés, igazán szeretni való csajszi. Egyik nap Petiékkel Meki (McDonald's) délutánt csináltunk, házhoz rendeltük a kaját. Néha csinálunk ilyent, a gyerekek imádják. Anita, mint felelősen gondolkodó anyuka nem nagyon örül a mekis ételnek, de azért ritkán meggyőzhető. A gyerkőcök boldogok tőle, én pedig attól, hogy ők boldogok! Nagyokat beszélgetünk, ez az este is szépen telt. Aztán mire észbe kaptam, negyed kilenc volt. A kijárási tilalom miatt (20 óra) pucolnom kellett haza. Láttam gyaloglásom alatt két rendőrautót is, de nem állítottak meg. Szóval megúsztam.

Aztán jött a szabad hét, amikor nem kellett men-nem kezelésre. Imádom ezeket a hétfőket. Valami furcsa, mély szabadságérzetet ad, nem tudom megmagyarázni, de felszabadító érzés. A héten vendégem is volt, Zoltán, Peti barátjával eljött meglátogatni. Vett egy használt, de kifogástalan állapotban lévő gyönyörű Mercit, hú, nagyon boldog. Megérdemli, és én nagyon örültem boldogságának. Sajnos csak kevés ideig maradhattak, mentek tovább üzleti ügyben, de nagyon jó volt látni és megölelni. Szívemben tiszta szeretet és hála van iránta. Legyen rajta áldás, megérdemli!

Aztán jön az újabb hétfő, március 8.! Nekem nem a nőnap, hanem egy hosszú, nehéz nap. CT vizsgálatom is lesz, a kezelések mellett. Reggel 7

órára már ott kell lennem Egerszegen az Onkológiai Osztályon. Megtudjuk, hogy reagál a szervezetem ezekre az anyagokra. Andi főnővér szerint, ha nincs rosszabbodás, az már nagyon jó hír. Hát meglátjuk. Bizakodom!

2021. március 8. hétfő

3/1. kezelés: CT atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav

Már háromnegyed hétre Zalaegerszegen voltunk Ritával. Hétre időpontom volt CT vizsgálatra. Gyorsan ment minden az elején. Az osztályon vért vettek, kanül behelyezés, aztán irány a CT vizsgáló. Hamar sorra kerültem így hajnalok hajnalán. Sajnos újra kellett szűrni a vénát, mert csípett a sóoldat, ahogy a nővérke elindította az anyagot. Ügyesen talált másikat, aztán megvolt a vizsgálat, hasi és kismedence, mellkas CT. Visszamentünk az osztályra, na itt viszont vártunk jó sokat. Lement a napi adagom, aztán irány Kani-za. Fél öt körül értünk haza. A hosszú napok valóban hosszúak. Volt már szebb nőnapom is, de nem panaszkodom. Emberek ezrei vannak lélegeztetőgépen a COVID miatt, nekik, vagy a hozzátartozójuknak milyen volt a Nőnap?! Én köszönetet mondok esténként, hogy egyáltalán élek. Ajándék minden nap!

Ildikó névnap. Megköszöntöttem az én drága Ildimet! Úgy láttam, örült az ajándéknak, igyekeztem a kedvencei közül válogatni.

Elmentem oltakozni. Itt Kanizsán a Kórházban oltottak, AstraZeneca vakcinával. Este kicsit fájtak a csontjaim, ízületeim, de reggelre semmi gond nem volt. A második adag beadásának tervezett ideje június 3. Nagyon nagy a megosztottság az oltakozzunk, vagy ne oltakozzunk témában. Én nem nagyon értem, miért. Még mindig sok ember szerint nincs is járvány. Ez a legszomorúbb. Aztán a másik csoport, én ugyan be nem oltom magam, mert belém raknak valami chipet, hogy megfigyeljenek (igen, nagy valószínűséggel az egész világot az érdekli, hogy Horváth Béláné Iklódbördöcén mikor megy a bótba, na mindegy). S aki rászánja magát az oltásra, azok közül is sokan válogatnak a vakcinák között, mintha legalábbis mindenki virológus lenne. Csak egy példa, itt a HPV elleni vakcina, amit a gyermekeinknek adatunk be védelemként a méhnyakrák ellen. Nem tudom, melyik szülő kérdezte meg és válogatott a vakcinák között, pedig 4–5 különböző cég gyártja őket.

Én hiszem, hogy ezt a járványt csak úgy lehet gyorsan megállítani, ha minél többen beoltatják magukat. Talán így lesz. Sajnos, a politika, a hataloméhség itt is nagy kárt okoz, de bízunk.

2021. március 16.

3/2. kezelés: paklitaxel (kemó)

Az ünnep miatt most kedden kellett mennem kezelésre. Andi főnővér nagy örömhírral fogadott. Megvan a CT eredménye, a rosszindulatú sejtek regressziója (visszaesés, hanyatlás) 30%-ot meghaladó! A csontokon lévő metastasisok sclerotikussá váltak, vagyis a csontokon lévő daganatok elmeszesedtek! Úgy néz ki, hatásos a kezelés, két hónap után ez nagyszerű eredmény. El se mertem hinni először. Andival közösen átnéztük a CT eredményeket és összehasonlítottuk. Igaz a hír! HURRRÁÁ!

Hamar végeztem a kezeléssel, és ebédre már Gajáry bácsinál voltam, és persze mindenkivel megosztottam a csodás hírt. Igazi örömködés volt, hosszú hónapok óta először... Sajnos Rita és Jóska beteg lett. Aggódok értük. Remélem, nagyon hamar és könnyen kijönnek belőle. Félttem őket.

2021. március 22. hétfő

Mentem a szokásos kezelésre. Megvolt a vérvétel, pár óra múlva behelyezték a kanült is a kezembe, a hányáscsillapító le is folyt, aztán Andi főnővér közölte, hogy nem kaphatom meg az anyagot, mert a két kezelés között minimum hét napnak el kell telnie, ugye múlt héten az ünnep miatt kedden mentem. Fura, hogy ez eddig senkinél nem jött elő, vagy csak nem foglalkoztak vele, na mindegy is már, kedden ismét visszamentem és megvolt a kezelés.

2021. március 23. kedd

3/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel

Rendben lement, nem volt semmi gond. Hamar haza is értem, Andi figyelt rám, most nem kellett sokat várakoznom. Következett a szünethét, azt imádom. Aztán át is fordulunk a következő hónapba. Április nagyon kellemes meleg napokkal indult, még napoztunk is Ildivel Gyékényesen. Aztán jött a Húsvét, amikor meg már fagyott. Hát igen! Bolondos április. Családi körben szépen teltek az ünnepek. Finomat ettünk, sokat sétáltunk. Emlékeztünk.

4/1. kezelés: CT
atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav

Húsvét miatt ismét kedden kellett mennem kezelésre. Rendben történt minden, aztán ahogy sétáltam a parkolóba az autóhoz, kibicsaklott a bokám. Megrettentem. Na, hetekig nem tudok lábra állni, most meg ezért! ÁÁÁ, elkeseredtem. Haza-vezettem, bár nem szerette a lábfejem az állandó visszafeszített pózt, de hazaértem. Aztán egyből ecetes vizes borogatás egész délután, este. Kaptam kenőcsöt, Ildi is hozott, Gajáry bácsi is, szóval másnap és azóta is kenegetem. Gyorsabban gyógyul, mint gondoltam. Nagyon örülök neki. Úgy néz ki, nyitás jön az országban, én meg fekszem az ágyban?! Na azt már nem! Jó hír, hogy Ritákék teljesen rendbe jöttek. Nem hiába volt az ima. Jó lenne már látni Ritát.

Úgy néz ki, rendbe jött a bokám. Ugyan a lépcsőket és a törökülést még nem kedveli, de szépen tudok menni és táncolni, gyakorolni is már. Az idő odakinn förtelmes, nagyon hideg van, kb. mint tél végén. Mindenki nagyon várja már a nyitást. Nagyon jó lenne kicsit már kiülni egy étterem teraszára és egy pohár bort kortyolni. A csapat is nagyon várja már, hogy találkozhassunk, legalább szabadtéren egy kicsit táncolhassunk, de a gyülekezés még mindig nem megengedett. Hosszú, nehéz ez már. Én mégis nagy reményekkel várom a nyarat.

2021. április 13. kedd

4/2. kezelés: paklitaxel (kemó)

Ritával mentünk kezelésre, rendben volt minden. Hazaindulás előtt benéztünk egy üzletbe, farmer-nadrágot szerettem volna venni. Jó sokat felpróbáltam, de végül találtam egyet, ami tetszik. Én soha nem voltam nadrágos, valahogy a szoknya nekem jobban bejön. De mostanában a kényelme miatt, a vezetés, a sok ülés a terápián a hideg teremben (mindig fázom, mialatt folyik az infúzió, viszek magammal egy könnyű kis plédet, úgy kicsit kellemesebb), szóval kellett egy gatyó. 44-eseket próbáltam (az volt a régi méretem). Rita mondta, á, nagy lesz az, igaza lett. Végül lett farmerom, egy 40-es! Királyság! Kb. 7–8 kilót fogytam az utóbbi időben, így komoly gond van a nyári ruhatárammal, vagyis hogy nincs nyári ruhatáram. Na, de sebjaj! Mondjuk még a napsütés is igen messze jár. Gyere nyár, gyere!

2021. április 20. kedd

4/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel

Most egyedül mentem. Rendben lezajlott a kezelés. Hazafelé bementem Újnéppestára a sérült hastánc csapatomat meglátogatni. Hosszú hónapok óta, sőt már egy éve, hogy nem találkozhatunk személyesen. Persze, mindig írtak, tartottuk

a kapcsolatot, de azért az nem ugyanaz. 2009 szeptemberétől együtt táncoltunk minden kedden. Komoly kötődés ez már. Mikor megláttak, na azt le kellett volna fotózni! Futottak felém az udvaron, „Timi, jöttél? Ugye táncolunk?” Mind-egyikőjük megölelgetett, megsimogatta a dupla pompont a sapkámon. Olyan jó volt! Kicsit beszélgettünk, aztán jöttem. Integettek elmenőben, és mondták, holnap is menjek, de akkor már táncoljunk. Arany szíveim! Nem tudom, lesz-e abból bármi is. Minden kétséges a jövőt tekintve, csak egyvalami nem, a tiszta szeretetük s az enyém felénk.

Boldog napok jönnek ám! Jön a kezelés nélküli hét. Jajjjj, de jó. Megvan már a következő CT napja is. Május 3. Naná, Tímea napján. Remélem, az igazán az én napom lesz, és csupa-csupa jó eredményeket kapok.

Egy levél, amit a kezelésem első CT eredménye után kaptam az egyik drága zumbás vendégemtől. Engedélyével közlöm.

„Drága Timikém! Erre a csodálatos hírre vártam régóta! Többször elolvastam, hogy újra és újra átéljem az örömet, amit soraid jelentettek. Nagy boldogság mindenkinek, aki szeret Téged. A gyógyulás útjára léptél, mert Te is akartad, hitedből erőt merítve. A mai napom már mindegy, hogy alakul, mert ez a csoda kárpótol mindenért! Boldogan meséltem férjemnek, amit írtál. Mire ő azt mondta: *Nagyon szeretném az énekét hallani a gesztenyefák árnyékában!* (2019 augusztusában

volt egy nagyon sikeres fellépésem *Randevú a gesztenyefák árnyékában* címmel). Drága Timikém! Nagyon köszönöm, hogy megosztottad velem életed legjobb hírét! További gyógyulást és minden jót kívánok teljes szívemből! Soha el nem múló szeretettel: Ari”

Ahogy így írok, ránézek a körmömre. Tetszik! Marcsi készítette, ahogy hosszú évek óta mindig. Szeretek hozzá menni. Nyugalom, meghittség van nála. Csak ketten vagyunk. Nem toporog, zsong, telefonál másik három ember. Megbeszéljük a világ dolgait. Boldogan mesél két imádott unokájáról, és én örömmel hallgatom. Nagyon szépen fest, főleg tájképeket, hát igen! Tehetséges, kedves nő. Örülök, hogy ismerhetem. Hazafelé útba ejtettem a Puncs fagyizót. Imádom Feri fagyiját, persze nem csak én. Az ország minden részéről jönnek hozzá vendégek, amin cseppet sem csodálkozom. Az a füge-mandula! Na és amikor rádermed a meleg csoki a tetejére! Álom! Persze hoztam Gajáry bácsinak is egy pár gombócot, jó volt látni az örömét.

Fontolgattam magamban, hogy veszek egy parókát. Van ugyan kettő szép turbánom, meg kendőim, de ha valahová esetleg csinosabban fel kellene öltözni, jól jönne. Írnak fel receptre szintetikus parókát, és van is egy az előző kemó idejéből, de az igazság az, hogy nyáron (is) nagyon kellemetlen viselet a szintetikus paróka, csúszkál, meleg, viszket. Gondoltam körbenézek, milyen árban vannak a valódi hajból készített parókák. Na,

elámultam ám rendesen. 300-600 ezer forint között mozognak. Nagyszerű konstrukció, hogy belül egy szilikon van, ami szinte rácuppan a fejbőrre, nem izzad, nem csúszkál. De ilyen árra mit lehet mondani? Ledöbbsentem. Megértem én, business az élet, de most komolyan ennyi pénzt kell legombolni egy lelkileg, testileg beteg embertől? Hát nem a divat miatt, flancból vesz az emberek többsége parókát. A kopaszság olyan, mintha az ember meztelen lenne. Tehetsz kendőt, turbánt, mindegy, akkor is mindenki látja, hogy beteg vagy, az is, aki nem tudja. Lehetsz különben elfogadhatóan csinos, a szemük akkor is lesajnál. A paróka megengedi, hogy ne különbözz. Nehéz ezt megérteni annak, a ki nem éli át a szánakozó tekinteteket.

2021. április 23.

Ma hajnali három óta fent vagyok. Nem tudtam aludni az izgalomtól és a boldogságtól (pedig Hál' Istennek igen jól alszom, apai örökség). Csodálatos dolog történt velem. Ildi szerint ki kellene adni ezt az irományt, szerinte ez egy fontos munka, sokat fog adni az embereknek. Hát én nem tudom. Én nem vagyok író, egyáltalán nem tudom, hogy kell írni. Egyszerűen csak leírtam az érzéseim, a gondolataim. Igazán nem gondoltam, hogy ez érdekes lehet mások számára is. Azt mondja, szervezünk egy szép kis bemutatót. Ő nagyon hisz ebben a dologban, Én pedig Ildiben

hiszek. Több évtizede vezeti a Honvéd Kaszinót, számtalan sikeres rendezvény, kiállítás van mögötte. Irodája fala tele kitüntetéssel, ami nem is csoda, kisujjában a szakma, és nem mellesleg a barátom! Ő fogja lektorálni ezt az anyagot. Büszke vagyok rá. Na, ugye, hogy minden okom megvan a boldogságra?! Persze pénzt kell szerezni a könyv kiadásához, ugyebár pénz a legkevesebb, de rajta vagyok az ügyön.

Új cél, új remény az utamon, hogy még szükség van rám, hogy még maradhatok itt e földön. Talán soha többé nem fogok tudni énekelni, ez bizony lehetséges, de kaptam egy új esélyt, egy új lehetőséget, mert menni kell tovább! Ó Istenem, csak bírja a testem a szívem erejét. Na, csillapodj lélek!

Most beszéltem egy jót telefonon öcsémmel. Kint vannak a hegyen, sok a kerti munka. Elújságotam neki a könyvemet, hogy lesz ám nekem olyan, nagyon örült. Kilenc év van köztünk, és úgy általában eltér a véleményünk az életről, bár a komoly és nagy dolgokban teljesen egyetértünk. Pl. a hit, a család ereje, a szülői szeretet és tisztelet fontossága, a szeretettel teli, de következetes gyermeknevelés. Komoly meló a három gyerkőc nevelése, de keményen nyomják az ipart Anitával. Panna 16, Noel 13, Milán 8 éves. Szuper gyerekek, igazán nem elfogultságból mondom ezt. Jól neveltek, igazi egyéniségek. Az a helyzet, Peti öcsém ritkán dicsér. Emlékszem, egyszer felöltöttem úgy fessen, mentünk valahová, akkor azt mondta, „Tudod, mid van neked, tesóm?” Na, gondoltam magamban, ebből mi lesz. „Stílusod,

az van neked.” Jó rég volt ez bizony, de nem felejttem. Aztán ma a telefonban, amikor elmeséltem neki, hogy mekkora munkában vagyok a könyv megjelenése miatt, hogy Ildivel mire vetemedtünk, azt mondta: „Ne izgulj, tesóm, te bármihez is fogsz, az siker lesz”. Na persze nem iszunk előre a medve bőrére, de igazán jólestek megerősítő szavai. Tudom, sokat imádkoznak értem Anitával, remélem és hiszem, meghallgattatik.

A Kárász család. 2020 nyara

2021. április 26.

Hétfő van, és nem kell mennem kezelésre.

Ez milyen jó! Tegnap kirándultunk Gajáry bácsival. Elvittem magammal, legyen a jó levegőn ő is. Csodásan süttött a napocska, nem úgy, mint ma. Elkészült a sírkőfelirat vésés, most már anyukám neve is ott van édesapám mellett. Lemostam

a sírkövet, gyújtottunk mécsest. Emlékeztünk kicsit. Nagyon szép, gondozott a murakeresztúri temető. Franc se tudja, ez biztos nem normális, de én szeretem a temetőket. Olyan nyugalom és béke honol a nagy fák alatt. A kis padon ülve mindig megnyugszik a lelkem. Temető után irány a beleznai hegy. Csodálatos zöldben, virágban az egész terület. Petiék szép munkát végeztek, sajnos a fagy is. Szülői örökség ez a hegy, ahogy szüleimnek is szülői örökség volt. Úgy döntöttünk Petiékkel, nem adjuk el, tovább visszük. Semmi forint az, amit adnának érte, nincs víz, villany sem (még), ez a terület más számára szinte értéktelen. Nekünk viszont sok évnyi emlék, sok évnyi kemény munka eredménye. Ezt csak mi tudjuk. Szóval, a hegy marad. Nagyon jó a dologban, hogy Anita is imád kint lenni. Mindig azt mondja, úgy érzi, ott van vele a mama, meg a papa. Ez szerintem is így van. Nem mellesleg pedig, egyáltalán nem baj, ha a gyerekek is megtapasztalják, mi a munka. Könnyebben boldogulnak az életben, ha nem csak azt gondolják, hogy „Nekem ez jár”.

Kicsit pihentünk Gajáry bácsival, borozott, aztán szépen hazajöttünk. Örültem neki, jól érezte magát. Utál egyedül lenni, jó volt örömet okozni neki. A minap kiszámolta, tizenegy éve ebédelünk együtt. Bizony, három hónap, és betölti a 89. évet!

2021. április 27. 15:10

Dr. Mátrai Zoltán Onkológus főorvos facebook oldalán láttam meg egy felhívást, miszerint az Európai Emlő Klinika (European Breast Clinic) 2022-re egy falinaptárt szeretne kiadni. A naptáron minden hónapnak megfelelően valós személyek, gyógyult, gyógyuló emlőrákos betegek erőadó, pozitív üzenetet sugárzó fotóival történő illusztrációit terveznek elhelyezni. Egy e-mail cím volt megadva, ahová a fotókat lehet elküldeni. Ez egy szuper kezdeményezés, gondoltam, na bumm, én is küldök egy párat. Van bőven miből csemegézni, zumba fotók, fellépésen készített fotók. Kiválasztottam párat és elküldtem. Hamarosan válaszolt is a főorvos:

„Kedves Fatima, Tisztelt Művésznő!
Nagyon szuper fotók, hálás köszönet!
Hamarosan küldjük a jogi silabuszt...
Köszönettel, szép estét!
Mátrai Zoltán”

Örültem a válasznak!

2021. május 2.

Ez volt az első szabad hétvége, amikor étterem teraszára lehetett kiülni. Szombaton csodás idő volt. Petiékkel egy fogadóba mentünk közös

ebédre. Anita születésnapja volt, és nekem előnévnap. Ragyogott a nap. Az illatok, az emberek zsi-bongó zaja, a nevetés, olyan jó volt hallani. Vassárnap Ildivel ünnepeltünk a Berényiben! Lehűlt az idő, de attól még szép nap volt. Minden porcikám várja már a meleget.

2021. május 3. hétfő

5/1. kezelés CT atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav

Nekiindultam az 5. hónapnak! Na azért el tudtam volna képzelni kellemesebben eltöltött névnapot is, de jól van, most ez adatott. Hosszú, fárasztó nap volt. CT eredmény három nap múlva. Andi főnővérnek sikerült beszélnie és bejelenteni foniáter szakorvoshoz, szerdán. Szeretném, ha végre mondanának valamit a hangommal kapcsolatban, lesz-e belőle valaha még normális hang, vagy már mindig ilyen hörgéssel kell élnem. Jó lenne biztosat tudni, még ha fájdalmas is lesz a diagnózis.

Sokszor emlékszem vissza, milyen jó is volt Pestre menni Tarnai tanár úrhoz, énekelni tanulni. Olyan jó, hogy megadatott a fertődi fellépés is a Dankó Klubbal. Többször hallom magam a rádió kívánságműsorában, még nem felejtettek el. Tanár úr mindig nagyon jó szándékkal állt mellém, összeszorul a szívem, ha belegondolok, lehet,

hogy soha többé nem énekelhetek, pedig ő végig úgy biztatott:

„Drága Fatimám!

Ami egyszer elromlik, az másszor meg is javul, ha megjavítják...

Most éppen a javítás alatt van.

A hangocska is visszatér, főként, ha hallgatja magát a Dankóban, mint ma is 9.00 után.

A Jó Isten szereti Magát, azért adott ilyen tehetséget, hogy még sok örömet szerezzen a Nagyszerűnek.

Valóban bízson a Mindenhatóban és minden rendben lesz.

Én várom vissza, az ajtó Magácska előtt mindig nyitva áll.

Megkérdőjelezhetetlen szeretettel

Tanár bácsi”

Emlékszem, mikor kezdtem a kezelést Zalaegerszegen, az onkológián, nagyon furcsa volt, hogy milyen baráti, szinte családi volt a hangulat, én újként csak pislogtam. A nővérek ismertek, ismernek minden beteget névről, s viszont is. Nevetés, vidám beszélgetés volt a kezelőben. Ha a beteg kávéért kért, kapott. Le kellene mérni, hány kilométert mennek egy nap a nővérek. Szúrják a vénát, elnézést kérnek az okozott fájdalomért. Le-folyt az anyag, sípol a gép. Már megy is a nővérke. Nem jól áll a szék lábtartója a betegnek, már megy is a nővérke. Teszi mindezt mosolyogva, túlhajtva, mégis lélekkel. Egyszerűen csak figyelnek, hogy a lehető legkellemesebben

teljenek az ott töltött órák. S aki ezt az egészet kézben tartja, akitől ez az egész így működik, az a főnövér. Felhív telefonon, hogy vagyok. Nem feladata, persze, hogy nagyon jólesik az érdeklődése.

Lassan tényleg újra nyit az élet, talán jövő héttől elkezdhetjük a táncot is a csapattal, úgy hiányzik. Lehet, hogy csak keveset tudok mozogni, de a lelkem biztos örömben fürdőzik majd. Várom!

2021. május 5.

Május 5-re kaptam időpontot a fül-orr-gége ambulanciára, reggel kilencre a foniáter specialistához. Kedves, közvetlen volt velem a doktornő. Ahogy meghallotta a hangom, már mondta is, hangszalag bénulás, megerősítve F. doktor diagnózisát. Szépen elmagyarázta, hogy is működnek a hangszalagok, vagyis az én esetemben, hogy nem működnek, nem jól záródnak, ezért ez a bagós, viszkis kellemetlen hang. Megvizsgált, jól kihúzta a nyelvem, meg is dicsért, azt mondja, sokan nehezen viselik ezt a fajta vizsgálatot. Nekem nem volt gondom vele. Jó, nem kellemes, de hol van ez egy véna kanül behelyezéshez?! Kérdésemre, hogy tudok-e valaha még énekelni, a válasza egyértelmű volt, NEM! Valahol legbelül éreztem én, csak szerettem volna, ha egy szakember végre egyértelműen kimondja. Megbeszéltük, hogy hétfőnként a kemó után elmegyek hozzá, és megpróbáljuk a foniátriai kezelést. Nem biztat

semmivel, pár hét alatt kiderül, érdemes-e folytatni, van-e bármi pozitív eredmény. Egy lehetőséget mondott még, szóba jöhet műtét, a hangsza-
lag medializáció (középvonal felé történő mozdít-
ás). Saját testzsírral nagyobbítják meg a hang-
szálat, hogy közelebb legyenek egymáshoz be-
széd közben. Nagyon megörültem, mikor
mondta, de sajnos kemoterápia alatt ezt a beavat-
kozást nem végzik. Na bumm! Én (elvileg) 36 hó-
napon át kapok kezelést. Nagyon sokára lehet eb-
ből valami, pedig nagyon szeretném ezt a műtét-
tet. Tudom, hogy színpadképes hangom nem lesz
már, de olyan jó lenne javítani a hangminősége-
men. Kellemetlen a mindennapi életben, amikor
a boltban vagy az utcán meghallják a hangom,
megrettenve néznek rám. A telefonálás egy másik
nehézség, nem értik, nem hallják a beszédem,
rossz a vonal, hangzik a vonal másik végén. Talán
más most azt mondja, hogy tele van a teste áttét-
tel, ez meg a hangjával van elfoglalva. Talán
igaza van, de olyan sokat javítana az életminősé-
gemen, ha egy kellemesebb hang hagyná el a tor-
kom. Nehéz az is, hogy nincs szempillám, és ko-
pasz vagyok, az állandó turbán, kendő viselése
megnehezíti az öltözködést is, és az emberek úgy
bámulnak, hát, még amikor megszólalok! Na,
jóóól van! Elég a panasznapból. Timi, nem sirán-
kozunk! Örülünk a jelenlegi jónak, hogy nincs
fájdalom a kezelésekk miatt, nincs hányinger, és
talán van remény szebb hangra is.

Ilditől kaptam egy szuper arcbarnítót. Olyan
szép lett tőle az arcbőröm. A fehérségről nekem

mindig a betegség jut eszembe. 2014-ben az előző kemoterápia alatt egy évig nem mehettem napra. A fájdalmakon túl talán ezt volt a legnehezebb elviselni. Nagyon örülök ennek a krémnek! Apró örömök, igaz örömök.

Délután pedig kerti partyra vagyok hivatalos. Zumbás Ria hívott pár embert a csoportból, mondjuk, nagykabátban kell majd menni, de akkor is nagyon jó lesz találkozni a csajokkal.

Most már csak várom a CT eredményét...

2021. május 6. péntek

Na, igencsak jó volt a találkozás a csajokkal. Igaz, nem kint voltunk az időjárás miatt, Ria bent terített nekünk. Hat órán át örömködtünk, ettünk, ittunk, nevettünk. Nagyon szép délután volt. Mennyire hiányzott ez már mindannyiunknak!

2021. május 9. vasárnap

Itt a nyár! 25 fok! Már indultunk is Ildivel Gyékényesre! Két napimádó! Beszélgettünk, ettünk, na és persze Ildi úszott! Brrr... szerintem 10 fokos volt a víz. De az én barátném kemény csaj. Én csak néztem a gyönyörű vizet. Annyira megnyugtató látvány, a végtelen kékség, a mély tisztasága. Hallgattam, hogy játszik a szél a nyárfák leveleivel... és szólt a nóta a szívemben: „Lehullott a rezgő nyárfa ezüst színű levele”. Szép nap volt.

5/2. kezelés: paklitaxel (kemó)

Ma megkaptam a CT vizsgálat eredményét, ami nagyon boldoggá tett. Ismét van javulás, az előző CT vizsgálatához képest is még 15%, tehát összesen 48%-os a regresszió. Ez szinte hihetetlen. Boldog reménykedésre ad okot.

Rendben lement a kezelés, ez a legrövidebb nap. Délután volt időpontom a foniáterhez, oda is értem, zenész barátommal még egy ebéd is belefért. Hat hangképzési gyakorlatot tanított a doktornő, amit gyakorolnom kell naponta öt alkalommal. Nem bízik ugyan a javulásban, de azért meg kell próbálni mindent.

2021. május 12. szerda

Nincs szempillám és hajam sem, az igaz, van viszont szemöldököm (még)! Ági kozmetikusom néha átfesti, ez ad egy keretet az arcomnak. Ági nagyon régóta kozmetikus, én is hosszú évek óta járok hozzá kezelésre. A COVID óta persze kevesebbet lát, de mindig nyomon kíséri az életem. Igazi szolgáltató, egy azok közül, akik tudják, a vendég szent. Hogy csak úgy lehetsz sikeres a vállalkozásodban, ha teljes szívvel, lélekkel és erővel teszed a feladatod. Továbbképzések, az új

trendek elsajátítása, ezek mind kellenek, de legfőképpen empátia és alázat a vendég és a szakma iránt. Nos, Ági ilyen ember.

2021. május 13. csütörtök

Megtartottam az első zumba órát hosszú hónapok kihagyása után a Honvéd Kaszinóban. Akinek volt védettségi igazolványa a csoportból, mindenki velünk táncolt. Akkora élmény volt, annyira kellett! Az együtt mozgás, a találkozás öröme, a zene, a tánc felszabadító élménye egy varázslat. Ennyi pozitív hatás, de jó! A CT csodás eredménye, a zumba, ezek mind nagy erőt adnak a folytatáshoz.

...S ha kicsit visszatekintek, milyen szép is volt az életem, Istenem, milyen hálás vagyok érte! Persze, könnyű nem volt, de nagyszerű szüleimnek hála, megtanultam dolgozni, küzdeni, akarni, tenni az álmaimért. Hála testvéremért és csodálatos családjáért, hisz jóvoltukból kicsit átélhettem az anyaság csodáját, ami nekem nem adatott meg. S tudod, ha van testvéred, sosem vagy egyedül a világban. Átéltettem a szerelmet, és szerettek igazán, mélyen, néha talán meg sem érdemeltem. Rátaláltam a világ számomra legszebb hivatására, énekelhettem közönség előtt. Mosolyt, vidámságot csaltam arcukra, és ők imádtak ezért. Zumbázhattam sok nagyszerű emberrel, hatalmas energiabomba! Segíthettem a nőket hastáncal, nőiességük megélésében. Amikor felhívott a férj,

hogy köszöni az új feleségét, kinyílt, mint egy bazsarózsa, naná, hogy boldog voltam!

Tíz éven át taníthattam „sérült” embereket has-táncolni, mely egyik legmeghatározóbb élménye életemnek. Kedvességük, önzetlen szeretetük, lelki tisztaságuk a mai rideg világban egy igazi csoda.

Láthattam a számomra legszebb fővárost, Budapestet éjjel és nappal is, és az Eiffel torony tejéről Párizst. Caprin isteni capuccinot ihattam. Megcsodálhattam a gízai piramisokat és átélhettem Bécs hangulatát, karácsonykor is. Érezhettem a nyári napsütést Opatijában, imádott Adriám legszebb helyén.

Családi és baráti szeretetben élhettem és élhetek. Mennyi szépség, mennyi boldogság és öröm.

...S ha kicsit visszatekintek, milyen szép is volt az életem, Istenem, milyen hálás vagyok érte!

„Az élet már adott sokat.

Bódítót, furcsát és keservet,

De még valamit tartogat”

Ady Endre

A műtétek időrendi sorrendje

2014. április 24. Bal mell műtét. Rosszindulatú daganat kimetszése

2014. május 26. Bal mell ismételt műtét + nyirokcsomó eltávolítás

2014. július 15. – 2014. szeptember 23. Kemo-
terápia 6 alkalom

2015. január 9. – 2015. március 3. Sugárterápia
30 alkalom

2016. november 18. Bal mell mastectomia
(Rosszindulatú daganat ismételt kiújulása) + ex-
pander behelyezése

2017. február 28. LD (hátlebeny műtét)

2017. március 3. Lebnyelhalás miatti újabb mű-
tét

2017. október 12. Nőgyógyászati műtét

2018. szeptember 30. Bal mell expander helyett
implantátum, jobb mell mastectomia BRCA1 po-
zitivitás miatt + implantátum behelyezése

2020. szeptember 1. EBUS mintavétel

2020. november 2. Nyaki nyirokcsomó eltávolí-
tása

Tartalom

Előszó	5
Ajánlás	7
Indul a napló	9
Ránk jár a rúd!	12
Korcsan	13
Édesapám	14
Angyalok – Rita	15
Mastectomia	16
Halottak napján	17
Csajos hétvége	18
Emlőrák therápiás bizottság előtt	21
Elmélkedem	23
Műtét után	26
Pécsi panzióban	28
Kontroll	29
„Zita” és én	29
Jogosultság PET-CT vizsgálatra – BRCA mutációs vizsgálat	30
Kemoterápia?	31
Töltés	33
Fenyőfa árusítás	33
PET-CT	39
Négy és fél óra várakozás	40
Jótekonysági Zumba Party Fatiért	49
Kétoldali adnexectomia, Zalaegerszeg	62
Az én kálváriám!	64
Visszatekintés	87
Én vagyok a 4-es számú beteg!	91
1/1. kezelés: atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav	91

1/2. kezelés: paklitaxel (kemó)	93
1/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel	94
2/1. kezelés: atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav	95
2/2. kezelés: paklitaxel (kemó)	96
2/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel	97
3/1. kezelés: CT atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav	99
3/2. kezelés: paklitaxel (kemó)	101
3/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel	102
4/1. kezelés: CT atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav	103
4/2. kezelés: paklitaxel (kemó)	104
4/3. kezelés: atezolizumab + paklitaxel	104
5/1. kezelés CT atezolizumab + paklitaxel + zoledronsav	112
5/2. kezelés: paklitaxel (kemó)	117
A műtétek időrendi sorrendje.....	120

Kedves Olvasó!

Ki a kezében tartod e könyvet, kérlek, ne várj túl sokat a benne lévő soroktól. A lapokon nem lányregény olvasható, szavai nem okoznak majd túl sok könnyed, szórakoztató pillanatot. Ez a napló életem egy részét öleli át, az eddigi legnehezebbet. 2014 óta küzdök a rákkal s írom le érzéseim, fájdalmaim, hogy mi ad erőt, túlélni néha egy napot. Több ezer nő sorstársam van e harcban, nekik s a hozzátartozóknak szánom e naplót, talán segíthet a küzdelemben. Ajánlom még minden egészséges embernek, hogy tudja, milyen szerencsés, amiért ne felejtse el hálát adni minden nap. Meg kell tanulni nem arra figyelni, ami elvétetett, hanem arra, ami adatott.

Olvasd nyitott szívvel és lélekkel ezt az írást, akkor üzenete bizonyosan elér hozzád, hisz tudom, nem csak egyedül menekülök az Életbe!